

— Ehei, ai văzut de ce a fost în stare mămică noastră? Doi gemeni! Dar a ta?
— A mea ține la... calitate.

urziica

A doua idee genială

Eu n-am putut să fiu un om limitat. Eram plin de idei... Fiecare casă, fiecare vitrină, fiecare vaporăș care aluneca pe Sena, tot ce-mi cădea sub ochi, tot ce auzeam, tot ce citeam, erau pentru mine prilej de meditații, de transformări și de perfectări ingenioase. Nu se putea ca atât tumult de proiecte să rămână sterp în vecii vecilor. Deocamdată, însă, imaginația mea bogată nu-și hrănea omul. Ideile mele, care stăruiau totdeauna în aură, după o noapte nedormită, erau, poate, prea vaste, prea nebuloase, prea abracadabrante, irealizabile. Poate că nu se născuse încă mecenatele care să le-nțeleagă, să mă încurajeze. Ah, dac-aș fi fost în America! Acolo trăiesc în belșug oamenii care vind idei. Desigur, mă descurcam eu și la Paris, vânzând compatrioților mei inspirația de a juca, prin intermediul meu, pe cutare cal, dar recunoșteam eu însumi că invenția mea era cam puțintică și nu odată friza escrocheria.

Într-o zi, în sfârșit, am găsit individul capabil să pună în practică una din genialele mele idei. Un bogătaș craiovean își vinduse păminturile moștenite și venise cu banii la Paris să-i irvestească într-o afacere cât mai productivă.

Ne-am împrietenit din primele zile, m-a invitat la masă, spunându-mi să-i indic cele mai «șice» restaurante. Ne-am dus la «Tour d'Argent», celebru prin bobocii de rață preparați «à la rouennaise». Cînd am ieșit de acolo, bine dispuși, optimiști, ca după orice bun ospăț, i-am expus compatriotului meu planul unei mari afaceri, care să-l pricopsească și pe el, să mă căpătuiască și pe mine: vom deschide și noi un restaurant la fel, dar în centrul Parisului, nu atât de departe de marile hoteluri. Va fi un local modern, nu prăfuit ca «Turnul de argint». Scaune de metal, piele roșie, lumină bogată.

Am luat de la marile hoteluri numele străinilor de marcă ce se aflau în acel moment la Paris și i-am invitat: era cea mai ingenioasă reclamă: gloria restaurantului nostru va deveni, în câteva săptămîni, mondială.

N-am să uit niciodată primele seri ale «Turnului de fildeș», eleganța, distincția, veselia care a domnit acolo, voioșia generată.

Tronam ca un semizeu, trecînd cu surisuri și stringeri de mîini printre mese, foarte ceremonios în fracul meu cel nou.

Socoteam toată acea festivitate culinară ca opera mea personală, cum de fapt și era. Invitații mincau și beau din plin, aperitivele erau dintre cele mai fine, vinurile vechi și aromatate, șampania de primă calitate. Poate și faptul că oamenii nu erau obligați să achite consumația, dădea atita efervescență, atita optimism serii inaugurale.

Cînd au atacat lăutarii «Ciocirlia», în extazul general, l-am întrebat

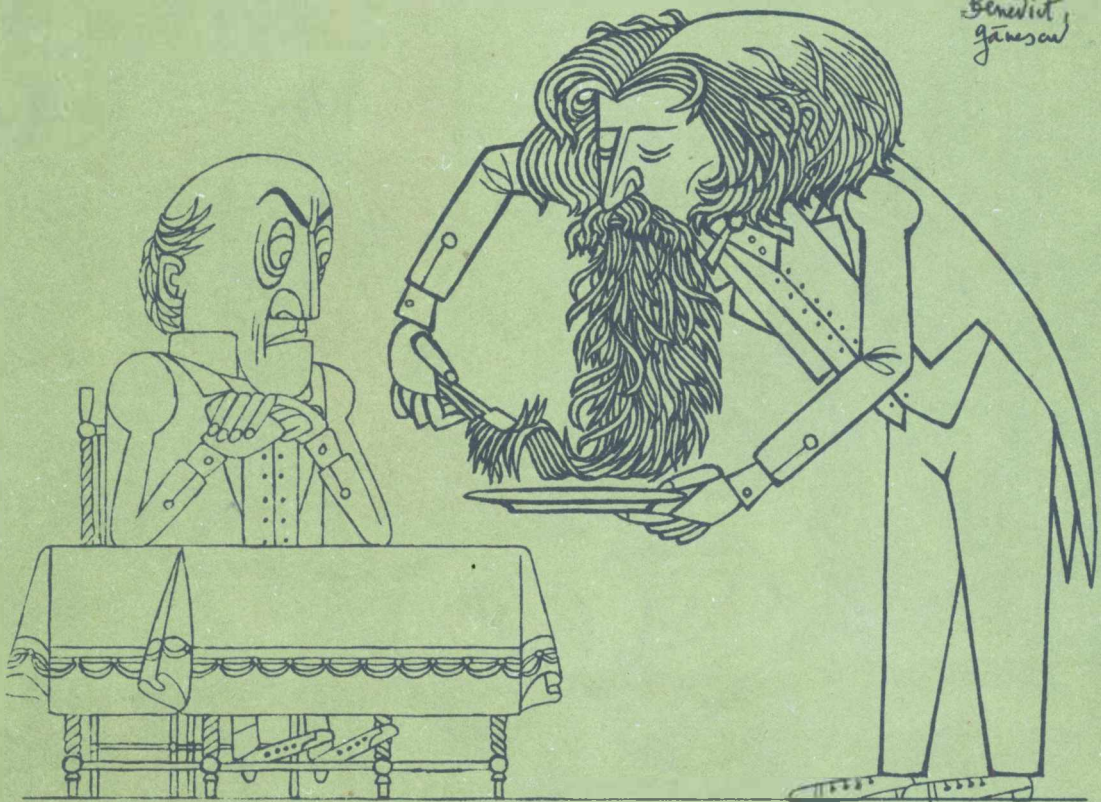
mindru pe craioveanul meu: — Ce zici, patroane? — E frumos, bădie, mi-a răspuns el, dar dacă și-ar plăti ăștia tot ce beau și mîncă mi-aș scoate un sfert din capitalul investit!

Am dat din umeri cu disprețul interior al omului care se ridică peste meschinărie și am continuat să-mi admir opera. Un număr de senzație al serii a fost ideea mea de a invita nemuritori autentici pe care îi serveau chelneri în frac

— Ce zici, patroane?

— E frumos, bădie, mi-a răspuns el, dar dacă și-ar plăti ăștia tot ce beau și mîncă mi-aș scoate un sfert din capitalul investit!

Am dat din umeri cu disprețul interior al omului care se ridică peste meschinărie și am continuat să-mi admir opera. Un număr de senzație al serii a fost ideea mea de a invita nemuritori autentici pe care îi serveau chelneri în frac

pe zi, ca un veritabil prinț moldovalah.

Am luat de la marile hoteluri numele străinilor de marcă ce se aflau în acel moment la Paris și i-am invitat: era cea mai ingenioasă reclamă: gloria restaurantului nostru va deveni, în câteva săptămîni, mondială.

N-am să uit niciodată primele seri ale «Turnului de fildeș», eleganța, distincția, veselia care a domnit acolo, voioșia generată.

Tronam ca un semizeu, trecînd cu surisuri și stringeri de mîini printre mese, foarte ceremonios în fracul meu cel nou.

Socoteam toată acea festivitate culinară ca opera mea personală, cum de fapt și era. Invitații mincau și beau din plin, aperitivele erau dintre cele mai fine, vinurile vechi și aromatate, șampania de primă calitate. Poate și faptul că oamenii nu erau obligați să achite consumația, dădea atita efervescență, atita optimism serii inaugurale.

Cînd au atacat lăutarii «Ciocirlia», în extazul general, l-am întrebat

verde. Acestor chelneri un peruchier expert le făcuse exact capul academicianului servit.

Vă inchipuți cît erau de măguliți nemuritorii și ce haz făceau conviviilor ceilalți. Cît despre Alphonse Daudet — marea mea inspirație — e inutil să vă spun că a fost «le clou», centrul atractiv al oaspeților.

A patra seară, cînd masa trebuia achitată de consumatori, a fost, bineînțeles, mai puțină lume și mai puțin antren.

Ceva fanat plutea în aer: flori rîncede, miros de tutun, îmbicsit. A cincea zi au fost trei mese în plus. Semn bun. A șasea zi, șapte mese în plus. Într-o duminică am făcut arhiplin. A doua zi, luni, abia o treime din mese erau ocupate, pe urmă o nouă afluență. Călcasem cu dreptul. Afacerea era pornită grandios și nu putea să nu meargă admirabil. La «Turnul de ivoriu» toate erau de prima calitate, inovațiile erau apreciate de toată lumea, atmosfera plăcută și prețurile nu prea mari. Felul original și amabil cu care erau primiți

oaspeții de către chelnerii-academicieni și de șeful lor Alphonse Daudet, adăuga un farmec special restaurantului nostru. Patronul craiovean își freca mîinile, iar eu eram mulțumit în forul meu interior de triumful final al ideilor mele. Devenisem copilul răsfățat al restaurantului. Asemeni unei corăbii cu toate pinzele umflate de vînt, «Turnul de ivoriu» pornea spre limanuri miraculoase.

Pină într-o zi!... Într-o bună zi, clientela începu să se rărească. Tot mai puțină lume ne cerceta. Eu nu găseam nici o idee care să dea un suflu nou pinzelor desumflate.

Cheltuielile erau prea mari față de venituri... Mergeam, vertiginos, la dezastru. Spre norocul nostru — adică spre norocul craioveanului, fiindcă pe mine m-a trimis la plimbare — un restaurator din vecini, patronul «Găinei de Aur», se oferi să răscumpere el afacerea. Acel patron de restaurant făcuse treburi excelente vreme de un sfert de veac cu «Găina de Aur», iar acum, din pricina concurenței «Turnului de

ivoriu», era amenințat de faliment.

Cum și restaurantul nostru devenea falimentar, tirgul se făcu foarte repede. Surprins, consternat de neprevăzut, durerosului, inexplicabilului nostru insucces, îi căutam motivele. Mai intrigat am fost vînzînd că, sub noua direcțiune, «Turnul de fildeș» începea să prospere. Clientela se reîntorcea, sporea din zi în zi, deși nu se schimbaseră nici decorul, nici frigerea, nici muzicanții, nici chelnerii academicieni. Numai faimosul nostru «maitre d'hotel» era altul, un tip jovial, ras proaspăt, tuns la piele, cu plastronul fracului strălucitor de albeață. Spre marea mea uimire, am aflat că nici el nu era altul, adică era unul și același cu al nostru, atîta numai că se răsesse complet, își tăiasse pletele și nu mai purta haină de catifea, lavaliera și monoculul lui Alphonse Daudet. Am crezut, un moment, că transformarea era datorită intervenției lui Leon Daudet, romancierul și pamfletarul temut,

EVENTUALITĂȚI

Călcăm alene pe trotuarul însoțit, bucurându-mă de mugurii castanilor, când s-a oprit lângă mine, cu un schelălăit vesel, o mașinuță de culoarea finului jilav. Omul de la volan îmi fusese prieten în adolescență și, poftindu-mă la o plimbare cu automobilul nou-nouț, voia, bineînțeles, să-mi facă o plăcere actuală în virtutea relațiilor de odinioară. Mînuia destul de bine cheile și clanțele declanșatoare și, ca să-mi arate cât de îndemnitic e, zburda sinuos cu vehiculul pe asfalt, descoperirea sensuri giratorii pe după copaci și frîna brusc la cotituri, ce-i drept, cu o încercată stăpînire de sine.

Cînd l-am cunoscut eu înția oară, era doar un virtuos al popicelor și știa să cînte din pieptene toate ariile celebre ale operetelor vieneze. Acum ajunsese șofer amator și funcționa în orele mai libere ca tehnician dentist la o cooperativă stomatologică. Mi se plînsese că meseria l-a dus la un grad înaintat de uzură a capului, dar de îndată ce ne-am oprit la elegantul restaurant «Snagov» de pe șoseaua București-Ploiești mi-am dat seama că nu profesia era de vină. A cerut două sticle de bere; i-am amintit despre filmele documentare care previn împotriva alcoolului; însă în timp ce mă luptam cu o chiflă inconștientă de rostul ei pe lume, adică atît de tare încît nu se lăsa măcar ruptă, nicidecum mestecată, el a mai cerut o sută de grame de coniac și mi-a atras atenția că un șofer bun nu se teme de spirtoase, — fiindcă efectul lor e anulat de mirosul de benzină.

După tratative încordate — pe fondul consumului de lichide dăunătoare sănătății — am convenit amîndoi să ne întoarcem la punctul de pornire. L-am criticat amical pentru faptul că, în loc să se uite drept înainte vizează prea stăruitor trotuarele, invitînd în mașină toate fetele singuratiche. Mi-a răspuns că o face dintr-un complex de inferioritate: nu poate suferi ca el să

meargă pe roate, iar alții pe jos. Totuși, elanul acesta filantropic mi s-a părut suspect. L-am certat apoi blajin, pentru că, din cînd în cînd, devia amenințător de razant pe lângă cite un trecător care nu traversa strada destul de iute; ba chiar îi mai adresa aceluia, pe fe-reastră și cite un compliment colorat. Mi-a replicat că pietonul e inamicul numărul unu al șoferului amator și că, prin urmare trebuie, dacă nu călcat, măcar băgat în sperieți ori de cite ori e posibil. La acest punct al discuției am avut senzația că ar fi oportun să schimb mijlocul de locomotie, dar amicul din adolescență accelera, asigurîndu-mă ironic că, orice s-ar întimpla, pot conta pe serviciile sale de constructor de măsele, astfel că nu-mi rămînea decît să stau neliniștit, cercetînd cu priviri piezișe vitezometrul. Am intrat în oraș val-virtej, ne-am ferit de un autobuz, de un troleibuz, am depășit o limuzină, ne-am încrucișat năpraznic, la milimetru, cu o îngindurată autodubă alimentară, am pătruns vijelios în Piața Victoriei și ne-am oprit, ceva mai tirziu, într-un loc ferit de pe calea Victoriei, cam acolo unde, pînă la sosirea noastră, colțul parculețului fusese marcat de una din puținele cabine telefonice de sticlă ale centrului urbei.

Mașina s-a dovedit destul de rezistentă și e, firește, recuperabilă. Amicul e, într-adevăr, un tehnician dentist iscusit, nu mă pot plînge. Cît ne-am pus la punct danturile am avut adesea ocazia să discutăm. El dădea vina pe beția vitezei zicînd că e inevitabilă la automobilisti proaspeți. Eu inclinam să iau în considerare viteza beției. N-am căzut de acord deocamdată. Dar dacă avem amîndoi dreptate? Atunci înseamnă că trebuie s-o luăm mai domol cu acceleratoarele. Și, în orice caz, mai sec. Altminteri e foarte costisitor și uneori se poate întimpla să nici nu existe toate piesele de schimb necesare...

Unii factori poștali obișnuiesc să lase corespondența administratorului de bloc în loc să o depună în cutiile poștale din holuri.

V. Timoc

— Blocul 9... Poșta-a-a!

Gopo

SPERANȚĂ

MIRGEA PAVELESCU

m

o

d

e

l

u

l

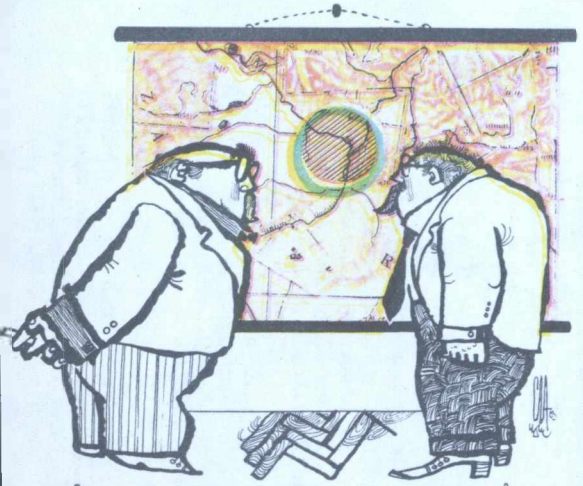
Tinărul X are de repetat
Rolul unui soț înșelat,
Al unui om cumsecade
Care unde-l pui acolo șade
Și care în soția lui blondină
Are-o încredere deplină.
Problema ce se pune
Pentru actorul cel june
(Problemă de viață și de moarte)
Este cum să se poarte
Cînd va afla adevărul.
Să-și smulgă oare de disperare părul
Forțînd tragismul și nota
În stilul lui Botta?
Sau să rostească răspicat
Căutînd un pistol cu care să tragă
— Femeie, m-ai înșelat
Și mi-erai atît de dragă!
Vocea să pedaleze pe notele joase
Ale unei inimi sănătoase,
Care nu și-a frînt voința și elanul
Tip Calboreanu?
Sau poate c-ar fi mai bine
Să mimeze, în fine,
Figiurea, îndoiala, durerea
Care i-au luat puterea
De-a mai rosti un cuvînt
Să rămînă cu ochii-n pămînt,
În timp ce obrazul cu linii groase
Să-i tresalte de spasme și de grimase
Rod al unei trăiri încordate
Profunde și necontrolate.
În manifestarea ei exterioară,
Să-și miște buzele, bunăoară,
Dar să nu s-audă nimic,
Stil Vasiliu-Bîrlîc.

Dar realmente-nșelat de nevastă
(Păzește-l, doamne, de năpastă!)
Ce-ar fi făcut actorul tinereț?
Ar fi plîns ca Bîrlîc? Ca Botta? Sau ca el?

lizare pe șantiere deschise de I.R.C.R. 1 Mai pe str. Barbu Momuleanu nr. 42 și 49, Aurel Vlaicu nr. 55 și Corbeni nr. 35, s-a uscat nemaiputând fi utilizat

Panoramă I.R.C.R.

N. CLAUDIU
A. ANDRONIC
GROSU MIHAI

ÎNTRU GEOLGI: — Da, colega! În această regiune s-a descoperit piatră de var, dar trebuie cercetat dacă nu cumva a fost aici vreun șantier I.R.C.R.

În strada Știrbei Vodă nr. 83 I.R.C.R. 16 Februarie a executat zugrăveli exterioare de proastă calitate, fapt pentru care acestea, parțial au căzut, iar restul prezintă pete.

— Tovarășe, e adevărat că dumneavoastră scoateți orice fel de pete?

În str. Antim nr. 37-A și Splaiul Unirii nr. 104 (raionul N. Bălcescu) s-a produs, după recepționarea lucrărilor efectuate de I.R.C.R., infiltrarea apei provenite din ploii în jurul luminatoarelor.

— Un moment și vă comunicăm când vrem să veniți pentru recepționarea lucrărilor executate la învelitori!!!

Pe șantierele deschise de I.R.C.R. 1 Mai în vederea executării unor reparații capitale la clădirile din str. Dobrici 8, Olga Bancic 12, Orientului 18, Arcului 7 etc., nu s-au executat nici un fel de lucrări timp de cinci luni.

— O glumă proastă...
— Și veche!..

Lucrările începute de I.R.C.R. N. Bălcescu în B-dul Piepțanari nr. 71 au fost tergiversate sub motiv că I.C.A.B.-ul nu a efectuat la timp recordul necesar instalațiilor sanitare deși unele reparații se puteau executa, neavând legătură cu recordul respectiv.

— Alo, I.C.A.B.? Păi bine, măi tovarășe, de ce ne faceți greutate în muncă?!..

NOTA 10 DOM' PROFESOR!

La școala medie nr. 1 din Tulcea, se poate spune, pe drept cuvânt, că Mioara era o elevă numărul unu.

Lucrul acesta, îl pot «atesta» — ca să întrebuițăm un termen didactic — atât profesorii cât și colegii săi. Și, mai ales, îl poate dovedi catalogul clasei, pe filele cărui, notele obținute pînă în clasa a VI-a constituie o aritmetică mărturie.

Și, totuși, niciodată Mioara n-a putut obține la nici o materie, o notă mai mare decît 9. Aceasta, pentru că eleva se socotea persecutată. Nu de profesorii care îi apreciau meritele la justa lor valoare, ci — pur și simplu — de «soartă».

O dată însă cu trecerea Mioarei în clasa a VI-a, la școala generală de 8 ani nr. 2, în anul școlar 1964—1965 «soarta» a devenit — dintr-o dată — mai mult decît binevoitoare față de ea și, ca prin minune, toate notele obținute pînă atunci, s-au transformat într-o impunătoare serie de zeciuri, de parcă ar fi fost atinse, în creștete, de bagheta fermecată a unei zine bune din basmele copilăriei.

Chiar și la matematică, unde — Mioriței noastre — asemenea tizei sale din baladă — la teză, iarba nu-i plăcea și — la oral — gura îi

tăcea.

Nu știu care personaj dintr-o piesă de teatru, afirma, firește, în glumă, că «fiecare om, pe lume, are o fatalitate și-un destin, restul fiind numai soartă». Ei bine, fatalitatea a vrut ca soarta destinului Mioarei, să se schimbe în zina ei cea bună — dîndu-se de trei ori peste cap — să se transforme în profesorul Dumitrașcu Popovici, tatăl ei, devenit — o dată cu trecerea elevei în clasa a VI-a la această școală, atât profesorul ei cât și dirigintele clasei.

Și, imediat, s-a schimbat kalimera! Căci ce și-a zis, luminătorul și educatorul copiilor noștri și, implicit, al fetei sale? «Ori sînt zină, ori nu sînt! Și, dacă sînt, atuncea hai să mă fac de basm...»

Drept care, încuind ușile cancelariei, la ceasurile cînd aceasta era goală, a luat catalogul din dulap. L-a deschis cu evlavie, la litera P. (respectiv Popovici Mioara) și, cu o zînbună în exercițiul funcțiunii, în loc să transforme notele atîngîndu-le cu bagheta fermecată de la cîngătoare, a început să le articuleze — caligrafic și artistic — cu stiloul din buzunarul de la piept, zicînd în gîndul lui ca omul

pe drumul de costișe ce duce la Vaslui: «De ce să aibă fata numai la română? La limba ei maternă?» Ia să-i șterg eu codița și s-o mut în fața lui zero care rămîne. O să iasă un 10 de toată frumusețea paternă. Și-a ieșit.

Și la educația fizică, 5? Ce, asta e notă? Parcă e scăunel pentru copiii mici, din alea de le vine tăblia sub bărbîță să nu pice mîncarea pe covor. Mare lucru să-l transformi în 10, mai ales că are doi de cinci! Or, cinci și cu cinci, nu fac zece? Și zece s-a făcut.

Și la istoric? Poftim! 8! Păi 8 seamănă a jurubiță de arnici sau a papiotă de coton perlé! Asta e notă pentru lucru manual, nu pentru istorie. Și cum o să aibă fata numai opt la istorie, cînd — pînă acum — la toate celelalte materii — are numai zece?

Și numai zece a avut eleva Popovici Mioara, de cînd tatăl său i-a devenit profesor și diriginte.

Firește, pînă la urmă, lucrurile s-au descoperit, zina cea bună a fost demascată, sancționată aspru și mutată în altă școală unde, nădăjduim, că lecția de la Tulcea, îi va fi de învățatură.

S A D I R U D E A N U

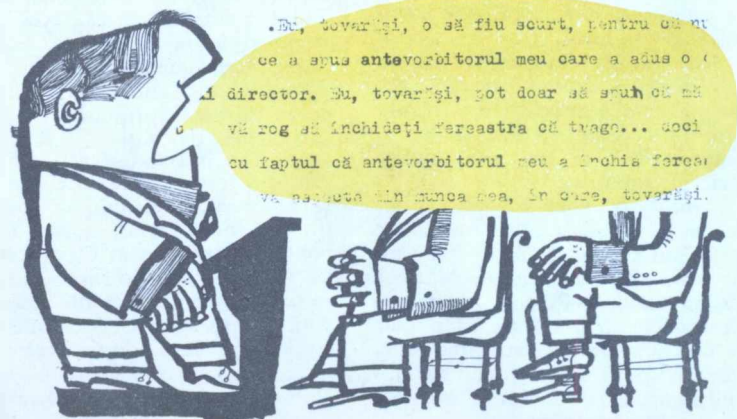
„BRAVO. MERGE. ȚINE-O AȘA!”

...Eu, tovarăși, o să fiu scurt, pentru că nu vreau să repet ceea ce a spus antevorbitorul meu care a adus o critică tovarășului director. Eu, tovarăși, pot doar să spun că mă declar de acord cu... vă rog să închideți fereastra că trage... deci că mă declar de acord cu faptul că antevorbitorul meu a închis fereastra și să vă arăt câteva aspecte din munca mea, în care, tovarăși, am primit un ajutor neprecupețit din partea tovarășului director care în ziua de șaisprezece pe șapte, dimineața, a intrat la mine în birou și văzîndu-mă mi-a spus: «Ei, măi tovarășe, cum merge treaba?» ceea ce a constituit pentru mine o incurajare din partea direcției, care știe să se apropie de oameni fără ton de comandă, ba nici măcar semiton, că așa se explică faptul că am avut curajul să mă ridic tovarășește în picioare și să-i spun ca de la egal la egal: «Să trăiți, merge». Dar acest ajutor nu a fost întimplător pentru că la data de doisprezece pe opt, tovarășul director iar a intrat la mine în birou și văzîndu-mă mi-a spus: «Dă-i înainte, nu te lăsa», fapt care a constituit un stimulent în munca mea și un ajutor competent care mi-a dat un impuls și mi-a clarificat o serie de probleme pe care eu nu le dibuiam. Este adevărat că în momentul cînd tovarășul director mi-a dat sprijinul de mai

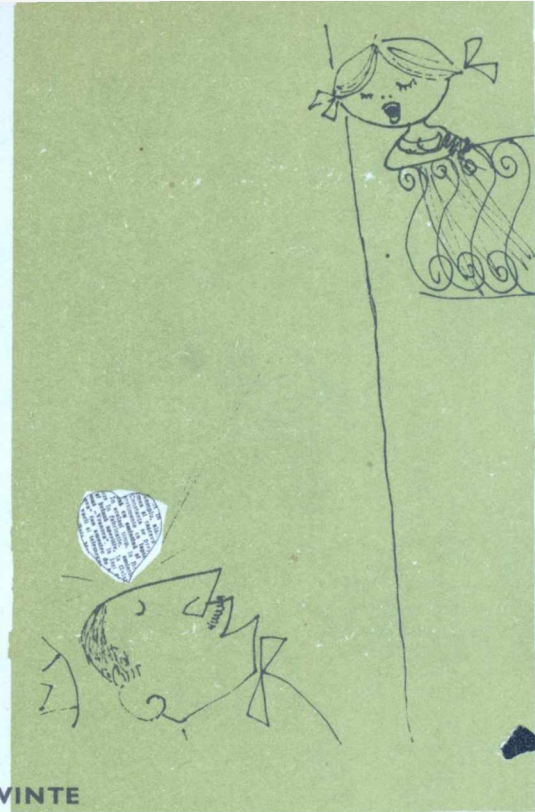
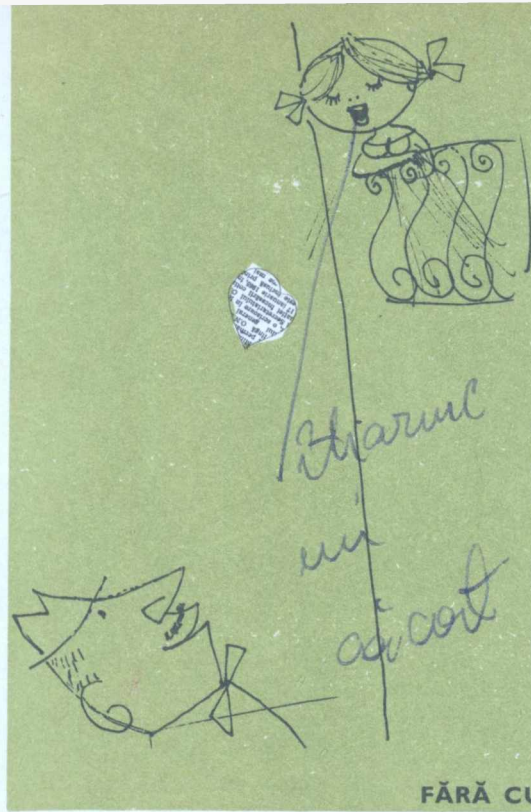
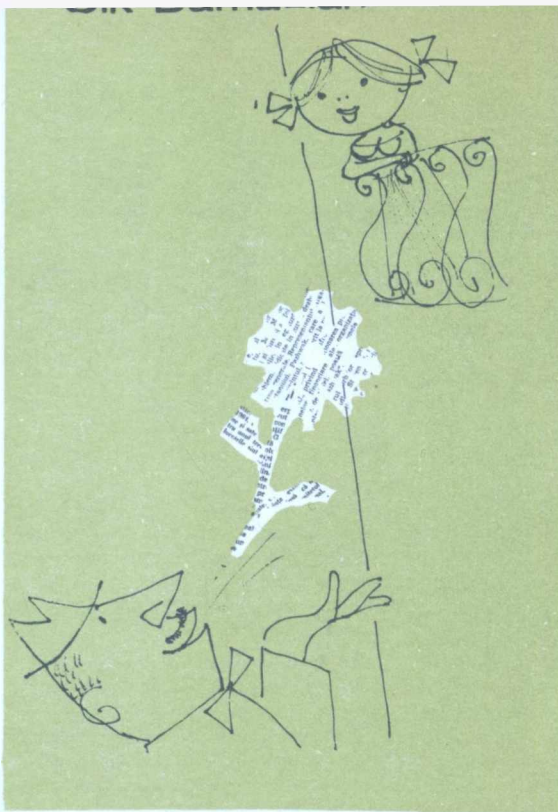
sus (dă-i 'nainte, nu te lăsa) eu tocmai muiam în muștar un ou fiert de rață, care-s grozave cu toate că se spune că au toxine, dar el nu s-a referit la rață (tovarășul director), ci la activitatea mea în ansamblu, că una-i oul și alta-i munca, fapt care nu am constatat la orice direcție că eu am mai lucrat și în alte părți și nu peste tot simțeam atât de puternic alături umărul direcției, cum, de pildă, l-am simțit eu în ziua de opt pe nouă cînd tovarășul director m-a întilnit pe sală și la salutul meu colegial: «Vă salut cu respect, am onoarea, să trăiți», m-a bătut pe umăr și mi-a spus: «Ține-o așa, dă-i bătaie!» ceea ce mi-a declanșat o lacrimă de recunoștință și emoție văzînd grija sa față de oameni și în special față de mine căci sînt sigur că nici pe propriul său fiu nu l-a ajutat mai mult în viață ca pe mine în muncă, căci vă întreb, tovarăși, unde eram eu azi, dacă nu aș fi avut mereu alături umerii materni ai tovarășului director care, din experiența sa de muncă mi-a împărtășit și mie acel «Ține-o așa, dă-i bătaie!», ceea ce mi-a dat un avînt extraordinar în activitatea mea și mi-a lămurit o serie de, aș putea spune enigme, pe care singur în vecii vecilor nu le-aș fi rezolvat. Ca să nu mai spun de șapte pe zece,

dată la care tovarășul director, întilnindu-mă în lift, m-a întrebat «Dumneavoastră la ce etaj mergeți?» la care i-am spus: «Păi eu lucrez aici, tovarășe director, vă sînt subaltern», la care el știți ce mi-a răspuns? Mi-a răspuns: «Da? Bravo!» și a ieșit din lift că el lucrează la unu și eu la șase. Tovarăși, în momentul cînd mi-a spus «Bravo» am simțit ca un fior cald în inimă și mi-am spus că acest om care, cu capacitatea lui extraordinară, mă îndrumă atât de atent și cu atîta grijă în munca mea, acest om mi-am spus nu trebuie dezamăgit atât prin silința pe care trebuie să mi-o dau eu, cît și prin faptul că va trebui să fac publică metoda dumisale de a lucra cu oamenii, de a-i ajuta, de a-i îndruma pentru ca să ia exemplu și

alți directori care știu numai să te critice sau să te controleze în muncă, dar cînd e vorba să te îndrume nici măcar un «Merge treaba?» nu scoți de la ei. Mi-a rămas și azi în minte zece pe zece, dată la care... vă rog?... Da, tovarășe director... cum?... ei da, era și greu să mă cunoașteți, doar sîntem vreo două sute... eu totuși am simțit ajutorul dumneavoastră și... vă rog?... Nu, zău nu bat apa în... nu, nu, alte probleme nu am, păi nu v-am spus, datorită ajutorului dumneavoastră, eu nu mai am probleme căci... bine, tovarășe director, sigur, sînt și eu de părere să închei... Vă mulțumesc pentru ajutor... cum care ajutor?... Asta că m-ați îndrumat să închei. Asta ce e?... Bine, nu vă enervați că am terminat. Vă mulțu... gata! Tac!

...Eu, tovarăși, o să fiu scurt, pentru că nu vreau să repet ceea ce a spus antevorbitorul meu care a adus o critică tovarășului director. Eu, tovarăși, pot doar să spun că mă declar de acord cu... vă rog să închideți fereastra că trage... deci că mă declar de acord cu faptul că antevorbitorul meu a închis fereastra și să vă arăt câteva aspecte din munca mea, în care, tovarăși,

FĂRĂ CUVINTE

I. AVIAN

Cum nu m-am vindecat de

După o porție zdravănă de astenie, contractată cu sprijinul neprecupețit al vecinilor gălăgioși, al usilor de la lift trântite și al notițelor critice din revistele extrem de literare, medicii m-au expediat într-o stațiune pierdută în creierul munților, în speranța că acolo ceva o să-mi folosească: ori liniștea munților, ori creierul lor.

Într-adevăr, după două, trei săptămâni am început să-mi revin. Și dumneavoastră la fel probabil, iubii cititori, întrucât în acest răstimp n-am scris nici un rând. La redacție trimiteam din cînd în cînd cite o scurtă misivă: «Dragi tovarăși, m-am vindecat. Vă alătur spre publicare o schiță.» Și tovarășii îmi răspundeau: «Am primit schița. Nu te-ai vindecat. Mai rămii liniștit acolo, ca să rămînem noi liniștiți aici.»

După trei luni m-am înapoiat în mijlocul redacției sănătos, zimbitor și ferice. M-a întrebat șeful: «Te-ai pus pe picioare?» «Da.» «Dacă te-ai pus pe picioare, înseamnă c-o să poți să scrii. Scrie.» Și-mi întinde cîteva scrisori. «Sînt interesante, o să-ți dea satisfacții.» «Despre ce este vorba?» «Nu știu. Le-am răsfoit, dar n-am înțeles nimic din ele.» «N-ai înțeles dumneata, care ești înainte de astenie, și-o să înțeleg eu, care sînt după?» «Păi dacă le mai citeam o dată cred că nu mă mai aflam nici înainte de astenie și nici după. Mă aflam chiar în mijlocul ei...»

Am preluat materialul: cîteva răspunsuri a cîtorva instituții, urmare a cîtorva sesizări ale «Urzicii». Am intrat adînc în lectura lor și acum trebuie să plec din nou în creierul munților.

Primul șoc nervos l-am căpătat de la o scrisoare din Arad. Ne sesiza un cititor că într-o bună zi, pe linia Radna-Ghioroc-Arad și Radna-Ghioroc-Pincota trenurile electrice au fost oprite un număr de ore fără vreo avizare prealabilă. Vă închipuiți consecințele și nemulțumirile zecilor de călători.

Muncitorii au întîrziat la uzine, ouăle de la țară au ajuns la piață cînd omleta trebuia să fie deja pe masă, un număr nedefinit de mirese au ajuns la ofițerul stării civile după ora închiderii, urmînd să-și pună pirostriile a doua zi, un număr oarecare de prunci călători s-au aflat într-o situație precară, tocmai buni de transportat la spălătoria «Nufărul», întrucît mamele, neprevăzînd întîrzierea, n-au luat zestre de schimb etc., etc., etc...

Stația Arad-Podgoria ne-a răspuns că vinovată este Uzina Electrică din Arad, care, fără nici o înștiințare, a întrerupt curentul electric nu o dată, ci de șase ori, lăsînd astfel muncitorii cu ore pierdute, pruncii în suspensie și miresele nemîngiate. Și ne mai arată șeful stației că nu numai în ziua respectivă au fost asemenea intreruperi, ci și în multe alte zile.

Ne-am adresat bineînțeles Uzinei Electrice din Arad. Și ce credeți că ne-a răspuns Uzina? Dragi cititori, ce părere aveți despre scafandrii transoceanici? Tocmai vroiam să vă povestesc despre Albă ca zăpada care, umblînd cu un stilou cu pastă, s-a reprofilat în sardea de Lissa. Totuși, ca să nu ne depărtăm de la subiect, merită să gustați la masă fulgii de ovăz. Sînt delicioși. Nu se compară cu șmirghelul!

Cam la fel ne-au răspuns și cei de la Uzina Electrică. Noi i-am întrebat limpede despre cauzele intreruperii curentului electric și domniile lor, neastenice oficial, ne-au răspuns că trenurile electrice sînt dirijate de Stația C.F.R. Arad: 1-am mai întrebat pentru ce curentul a fost întrerupt de șase ori, și dumnealor, jucîndu-se în continuare de-a «uite popa, nu e popa», ne-au replicat foarte candid că trenurile sînt dirijate de sectorul C.F.R.A.P. I-am întrebat cum se explică asemenea anomalii cu reperкусиuni dintre cele mai nefaste, și ocolînd foarte subtil răspunsul, ne-au lămurit că suspen-

dările de trenuri sînt dirijate de stația C.F.R. În afara faptului că nu ne putem închipui în nici un fel cum pot fi dirijate niște suspendări, nu ne putem imagina nici cum se poate expedia un asemenea răspuns care nu are nici în clin nici în mîncă cu problema ridicată. Răspunsul primit ar fi fost poate valabil cu o singură condiție: să se fi atașat la el și un certificat medical de boli nervoase, fiindcă vorba veche:

Frunză verde salcie
Trei ori șase paișpe,
Căci altminteri nu e chip
Hai cirip-cirip-cirip...

Am înghițit trei calmante și am purces la lectura celui de-al doilea material. Pe scurt: autobuzele I.R.T.A.-Argeș, care transportă muncitorii de la Rm. Vilcea la Uzinele Sodice Govora, circulă cu totul nesatisfăcător. Ne-am adresat I.R.T.A.-ei Argeș, ne-am adresat Uzinelor Sodice Govora. Ne-au răspuns amîndouă.

I.R.T.A.: «...s-a cerut Uzinei întocmirea unor contracte... fapt ce nu s-a făcut nici pînă acum...»

Clar! S-a lămurit. M-am liniștit. Nu mai iau carbaxin. Citesc răspunsul Uzinei: «...Uzinele Sodice Govora au încheiate cu I.R.T.A. două convenții...»

Mamă, carbaxinul! Am înghițit unul. Sper să nu mai fie nevoie și de al doilea. Îmi arunc privirile mai departe:

I.R.T.A.: «...am cerut Uzinei ca să se întocmească documentații... și să se prezinte la sediul I.R.T.A.... fapt ce n-au făcut nici pînă acum.»

Urit. Atitudine total neprincipială, dragi tovarăși de la Sodă! SODA: «...Uzina a trimis nu un delegat, ci patru.»

— Mamă! Carbaxinul! Opt pastile!
— Nu-s prea multe opt, puiule? Te intoxici.

— Nu mamă, patru pentru Uzină patru pentru I.R.T.A.
Și iar citesc:

I.R.T.A.: «...Graficul de circulație a fost fixat de conducerea uzinei...»

UZINELE: «...Dirijarea autobuzelor nu se face de către Uzină...»

— Măicuță!
— Știu puiule. Carbaxinul!
— Depășit! Cearșafuri reci!

— Să îmbrăcăm Soda, maică, sau să invelim I.R.T.A. cu ele?
Telefenez la policlinică: «Tovarășe medic, recomandă-mi o nouă stațiune în creierul munților, dar să fie un creier mai mare, că pe al meu l-a măcinat soda și peste rămășițe a trecut I.R.T.A...»

Ce părere aveți dragi cititori? Nu-i așa că sînt răspunsuri formale tipice care se bat cap în cap? Dar pentru ce să se bată în capul meu? Că nu el sărmanul le-a trimis!...

A venit Salvarea și cu medicul lingă mine am prins curajul să citească al treilea material. Se plîngea cetățeanul I. Maței din Iași, Aleea Rozelor nr. 2, că I.G.L.L.-ul Iași nu a luat luni și luni de zile măsuri pentru repararea unor defecțiuni ivite la blocul cu pricina. A încercat omul prin toate mijloacele să atragă în apartamentul său pe salariații I.G.L.L.-ului spre a începe lucrarea. Zadarnic. Aceștia, în frunte cu inginerul șef Ciobanu, nu s-au lăsat mormiți. Doar nu sînt niște copii naivi. Sînt cogeamite birocrati. A făcut Maței cereri. I s-a dat dreptate. Tehnicienii nu i s-au dat. A făcut Maței reclamații. I s-a dat dreptate. Tehnicienii nu i s-au dat. A făcut Maței zeci de drumuri. I s-a dat ceea ce i s-a dat mai sus. Tehnicienii nu i s-au dat. Apoi nu i s-a mai dat nici dreptate. S-a trecut la o fază superioară. I s-au dat rezoluții. Se constata în aceste rezoluții că într-adevăr apa se scurge prin pereți, și pereții se scurg prin apă. Același lucru s-ar fi putut constata și fără rezoluții; s-ar fi putut constata cu o simplă pereche de ochi; dar ochii nu pot fi aminați și nici nu se pot așterne pe ei

Ultra-scurte

Unui umorist — dacă se simte
cu musca pe căciulă.

imaginea e trunchiată
căci te cunoaște... parțial.

dacă-i dai oțel
critica e... dură.

Umoristul cumsecade
scrie foarte trist, sârmanul —
fiindcă dacă-ar scrie vesel
ar fura din... Topîrceanu.

Unuia cu o bogată podoabă
capilară

Unui băutor de curînd pensionat

Tu ai un păr rebel,
arap;
aș prefera mai chel
... dar cap!

Te știam din vorba veche
cum că nu duci la ureche,
dar de cînd ești la papuci
nici la altele... nu duci.

Ești fericit, îmi spun în gînd —
ai un refugiu ori și cînd:
ca să nu faci nimic concret
pictezi un... autoportret.

Lui C. Chiriță, autorul roma-
nului «Oțel»

Lui Nicuță Tănase, autorul pie-
sei «N-avem centru înaintaș»

Unui grobian

Îmi spuse un amic o dată
că ai obrazul de toval;

Judecă nițel:
totu-i pe măsură —

N-avem centru înaintaș?
Vorba ta mă miră,
căci la fotbal mai găsești —
nu și... în satiră.

Astenie

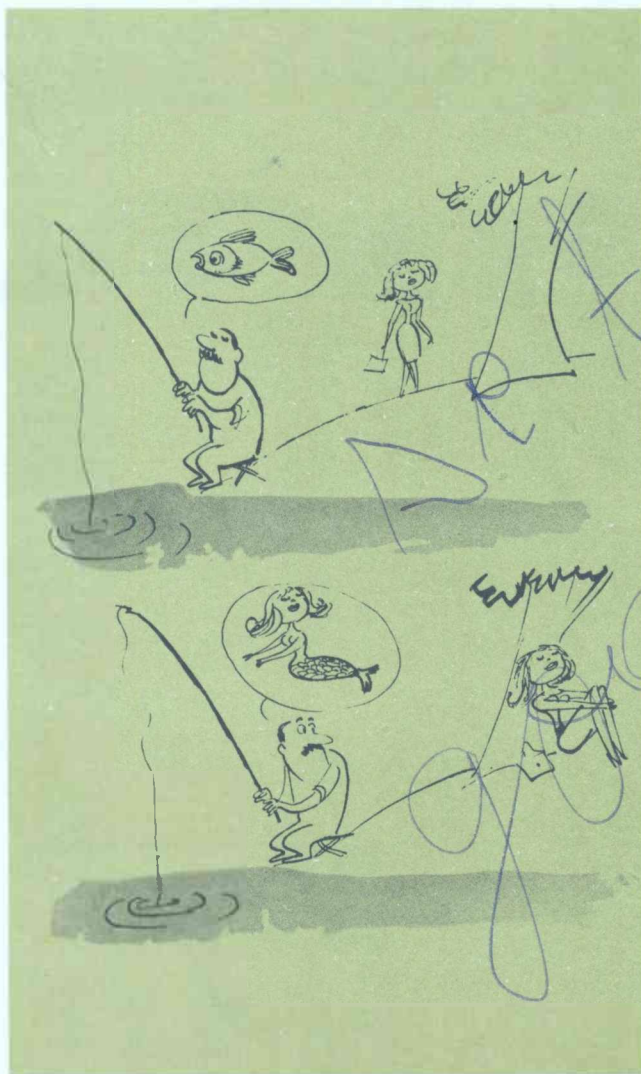
rezoluții și semnături. Și aminări.
Așa că hîrțile aveau regim prefe-
rențial. Birocrația trona. Și apa
prin pereți curgea.

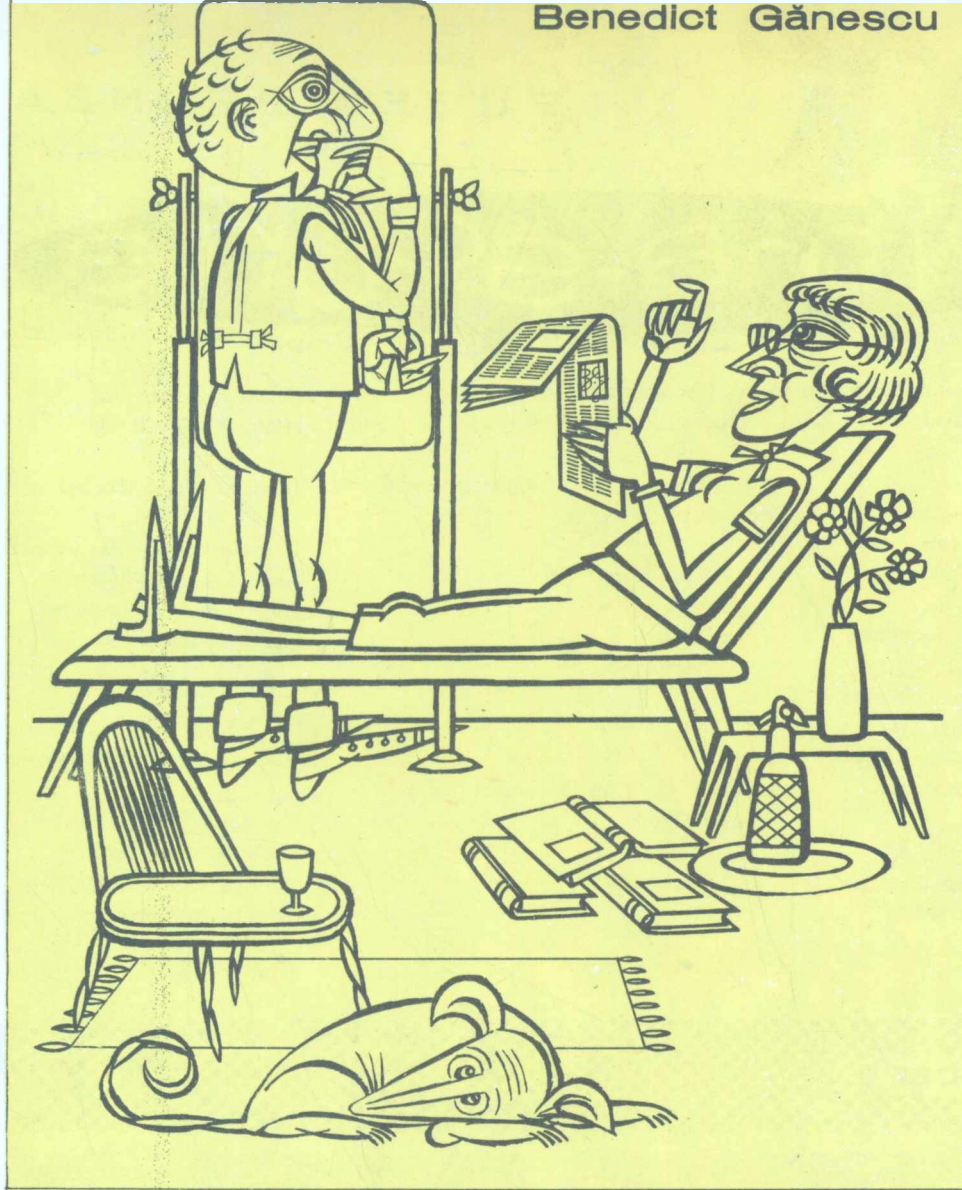
Urzica expediază o adresă Sfatu-
lui popular al regiunii Iași cerînd
explicații în legătură cu aceste ami-
nări cronice. Și ultra rapid a picat
răspunsul. Un răspuns dulce și opti-
mist ca mierea de albine cu lăptișor
de matcă. Ni se vorbește în scrisoare
ca unor ingineri. Se pomenește ceva
despre nișe cu infiltrații de apă,
despre niște coloane, despre alte
coloane, despre o manșetă dintre
coloane, despre un condens, despre
variații de temperatură și alte înăl-
țătoare amănunte tehnice. Dar des-
pre birocrația de la I.G.L.L. nici un
cuvînt. Despre aminările fără sfîr-
șit nici un cuvîntel, deși au fost
executate cu destulă tehnică. De
ce a fost purtat pe drumuri neferi-
citul Maței? Nu se suflă o vorbu-
liță. S-o fi rătăcit omul printre
nișele cu infiltrații. De ce nu au ca-
radicsit să vină meșterii? Nimic! Or
fi rămas printre coloane. De ce i
se închidea ușa în nas greu încer-
catului Maței? Probabil era o ușă
cu manșete condens care se închi-
dea automat din pricina variației
temperaturii. Înțelegeți dumnea-
voastră: varia temperatura. Numai
birocrația rămîne constantă!

Mai bălmăjește răspunsul că re-
parațiile ar fi fost în sfîrșit exe-
cutate. Era și firesc. Odată și
odată trebuiau și ele făcute. Nici
birocrația n-o poți întinde prea-prea
mult, că se rupe la mijloc, și cine
stă pe ea, se duce de-a berbelea
în jos. Noi însă întrebam răs-picat
în scrisoarea noastră cauzele ami-
nării și cine sint birocrații-șefi și
adjuncți din această poveste. Și
asta nu am aflat.

— Mamă!!
— Ce-i puiule? Iar astenia?
— Iar. Plec la Iași la I.G.L.L.
— În creierul munților?
— Nu, că la I.G.L.L. nu-i nici
munte, nu-i nici...
— Nici ce, maică?
— Nici seriozitate. Dar ce-ai

Nell Cobar

— Auzi? Scrie că la noi se definitivează un procedeu de film în relief.
— Dacă e în relief e bine. Poate așa mai scăpăm de platitudini.

Motivul

Amîndoi prieteni și colegi de an:
Ea transilvăneancă, el bucureștean
Și mai e nevoie de o precizare:
Ea originară chiar din Baia Mare.

Cursuri, cinema-uri, sporturi împreună,
Zile după zile, lună după lună,
Le-au deschis cu-ncetul drumul însoțit
Și — acum e anul — s-au căsătorit.

Cită potrivire în păreri și fapte!
Dacă el bea lapte, bea și dînsa lapte,
Dacă la plimbare ea să meargă vrea
El nu stă pe gânduri: face cum vrea ea.

Dar nepotrivirea s-a ivit plocon
Astă primăvară cînd pe stadion
Ea pentru MINERUL urmărea succesul,
El, bucureșteanul, susținea PROGRESUL.

Doar din asta numai, dintr-un simplu fleac,
S-a iscat în casă boală fără leac:
Bosunflări și certuri... sumbre perspective
Că se ajunsese și la invective.

Iute-n termometru cobora mercurul
Și-nainte ca să ia sfîrșit returul
Au mai fost o dată ambii de acord
Ca să se despartă într-un timp record.

Totuși, pîn-la urmă nu s-au despărțit,
Dispărînd motivul care i-a-nvrăjbit:
Ambele echipe «promovînd» în B,
Ce să se mai certe?! Nu mai au de ce.

STILOUL

Șeful depozitului de materiale neșifonabile s-a ridicat brusc de pe scaunul său cu spetează înaltă, semn că nu mai aveam nici o șansă și că trebuia să ies.

— Poate dați un telefon — m-am încapățînat eu. Directorul meu se află încă acolo. Știu precis că se mai află acolo. Dați un telefon și o să vă convingeți că materialele sînt absolut necesare...

— Ascultă, tovarășe, s-a învințit el. Dumneata nu înțelegi că nu se poate? Depozitul se închide la ora trei! Și cu asta, basta! Pricepi situația?

Sincer să fiu, n-o pricepeam. Eu mă gîndeam că făcusem drumul degeaba, că o să mă întorc fără materiale. Șeful depozitului a simțit că n-o pricepeam și, ca să mă ajute, și-a scos din buzunar stiloul. Atunci a avut loc o întîmplare tragică: vrînd, probabil, să deseneze pe o hîrtie situația în care mă aflam, a făcut o mișcare rapidă și necontrolată și stiloul a căzut cu penița în parchet. Cîteva minute nici eu nici el n-am vorbit nimic. Așteptam parcă să ne spună cineva: n-a căzut nici un stilou, a fost numai o părere. Dar nu se auzea decît vîntul de afară. Pînă și o fereastră care tot scîrțîise pînă atunci, s-a

oprit ca prinsă de îngheț.

Momentul era dintre cele mai neobișnuite. Șeful depozitului a rămas cu gura căscată ca și cum în birou cineva ar fi murit de un atac de cîrd sau s-ar fi prefăcut așa, pe negîndite, într-o cioară. Avea ochii albi și mușchii obrazului îi tremurau. O fată a intrat cu un pahar cu apă și s-a retras înspăimîntată.

Să nu mai între nimeni! a țipat el și a închis ușa cu cheia. Eu m-am bucurat că a țipat — deci își revenise — dar m-a cuprins totodată un fel de teamă. Nu bănuiam ce-o să se întîmple. Șeful depozitului a ingenunchiat lingă stilou și s-a uitat la el îndelung, fără să clipească. Apoi s-a ridicat și m-a întrebat cu glas scăzut ca după o mare durere:

— Spune-mi ce pot să fac? Îl aveam de douăzeci de ani, iar penița n-aș fi dat-o nici pe o motocicletă.

M-am uitat și eu la stilou: stătea ca o suliță împlîntată adînc în podea. Lucrul era simplu — trebuia tras de acolo — dar totodată extrem de complicat: trebuia tras de acolo în așa fel încît penița să nu sufere nici cea mai neînsemnată stîlcire.

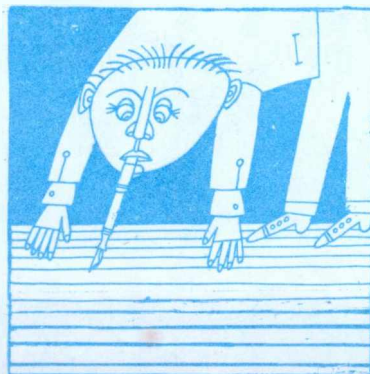
— Îmi pare rău de întîmplare dar cred că poate fi salvat cu ușurință, i-am vorbit eu înviorat și m-am repezit cu gura spre stilou.

— Ce vrei să faci? s-a cutremurat el văzîndu-mi dinții mari ca de lup.

— Să-l trag! i-am spus eu hotărît.

— Să-l tragi?

— Da, da, să-l trag! i-am spus eu și mai hotărît și am prins stiloul cu dinții. M-am proptit bine în palme și l-am tras. Știam că dacă o să-l trag drept în sus, fără să-l clatin în vreo parte, penița n-o să pătească nimic.

Peste o clipă i l-am dat.

— E ca și cum n-ar fi căzut! i-am spus eu încurajator.

Într-adevăr, stiloul era în bună stare. Șeful depozitului l-a cuprins în palme răsucindu-l multă vreme și aproape că uitase cu totul de mine. Eu am vrut să plec să nu-l stîngheresc, dar el m-a văzut și, trezit din tericire, m-a întrebat de la ce întreprindere sînt.

— V-am spus: de la I.T.M.L.

— După materiale?

— Da, după materiale, am vorbit eu repede. Am delegație; diseară trebuie să fiu înapoi. Se poate să mi le dați?

— Păi de ce să nu se poată? s-a apropiat el cu fața veselă, luîndu-mi delegația. Cine-a spus că nu se poate? Fugi și trage camionul la rampă!

Drumul înapoi a fost o plăcere. Șoferul fluiera, iar cînd se sătura de fluierat îmi vorbea de un fotbalist pe care îl cunoscuse el în tinerețe.

— Știi, cum venea, domnule, spre poartă? Ca o vijelie!

Dar eu nu-l ascultam. Mă gîndeam tot timpul cu o caldă recunoștință la minunatul stilou din buzunarul șefului depozitului de materiale neșifonabile.

Scriitorul D.D. Patrașcanu, autorul neuitatelor Amintiri din tinerețe și al unor nuvele umoristice care s-au bucurat de un mare succes, unul dintre colaboratorii de bază ai revistei «Viața Românească» de la Iași, era un prieten atent și serviabil.

Într-un rind, el intră ca o furtună în biroul meu de la «Adevărul Literar» și mă întrebă, aproape gîfîind:

— Cum stai cu fondurile?

— Prost de tot, de altfel ca totdeauna. Bine mi-a spus domnul Ibrăileanu: «Cu cît ai să ciștiți mai mult, cu atît ai să fii mai încurcat». I s-a realizat la maximum precizicrea.

— Vasăzică ți-ar prinde bine vreo trei miișoare?

— Și încă cum!

— Atunci... ca și cum le-ai avea în buzunar. Tu parcă faci și versuri?

— Citeodată...

— Uite ce: Un crișmar, vecinul meu, și-a pierdut băiatul. I-a pus la groapă un monument înalt, ca un obelisc și vrea să sape în piatră o poezie despre mort. Vrei s-o faci?

— Mai încape vorbă?

— Atunci îți trimit pe nefericitul părinte să-ți spună cum ar trebui să aduci din condei poezia.

A doua zi veni acasă la mine tatăl defunctului, nu singur, ci împreună cu toată familia: mama, patru frați și două surori. Îi înșirai pe scaune, în fața mea.

Vorbînd unul după altul și uneori toți

deodată, rudele îndoliate îmi spuseră că răposatul se numea Jean, nume care trebuia, dacă se poate, să apară în toate strofele. Apoi, fiecare îmi furniză asupra defunctului amănunte, pe care urma să le trec în versuri.

Mi se dădu înălțimea monumentului și mărimea literelor. Făcui socoteala. Poezia trebuia să aibă zece strofe. Făgăduii că versurile vor fi gata peste trei zile.

Într-adevăr, în ziua și la ora stabilită, se înființă acasă la mine, iarși, în completul ei, tot familia circiumarului. Se așezară în aceeași ordine, ca și întîia oară: în cap tatăl, apoi mama, urmau frații — după vîrstă — și la urmă surorile, scilfosite și cu nasul roșu ca niște iepuri de mosc.

Le citii poezia cu un ton funebru.

Reproduc aici numai cîteva versuri:

...Tată, mamă, frați, surori,
Pe mormîntul tău cel proaspăt
Revărsăm cununi de flori.

Ochii tăi ca pinea buni
N-or mai ride în tot ceasul,
Glas de aur n-ai să suni...
Ți s-a stins de-a pururi glasul.

Noi în serile tirzii
Strînși ca mai de mult la masă
Te vom aștepta să vii...
Ce faci, Jeane? Vin-acasă!

Frați, surori — noi n-ăm uitat
Cum ne alungam la joacă,

De-a ascunsul pe sub pat
Sau cu mingea pe toloacă.

...Dar același trist mister
Poartă viețile sărmâne:
Ne vom revedea în cer
La un loc cu toții, Jeane!

Pe cînd citeam, cu glas cavernos, nu se auzeau decît suspine și sughițuri și îmi ziceam în gînd: prin urmare miile sînt sigure...

La sfîrșitul poeziei familia defunctului era inundată de lacrimi.

— Ei, ce ziceți? — îi întreb.

Dar nici nu mai era nevoie de întrebare. Toți păreau fascinați de producția mea funebă.

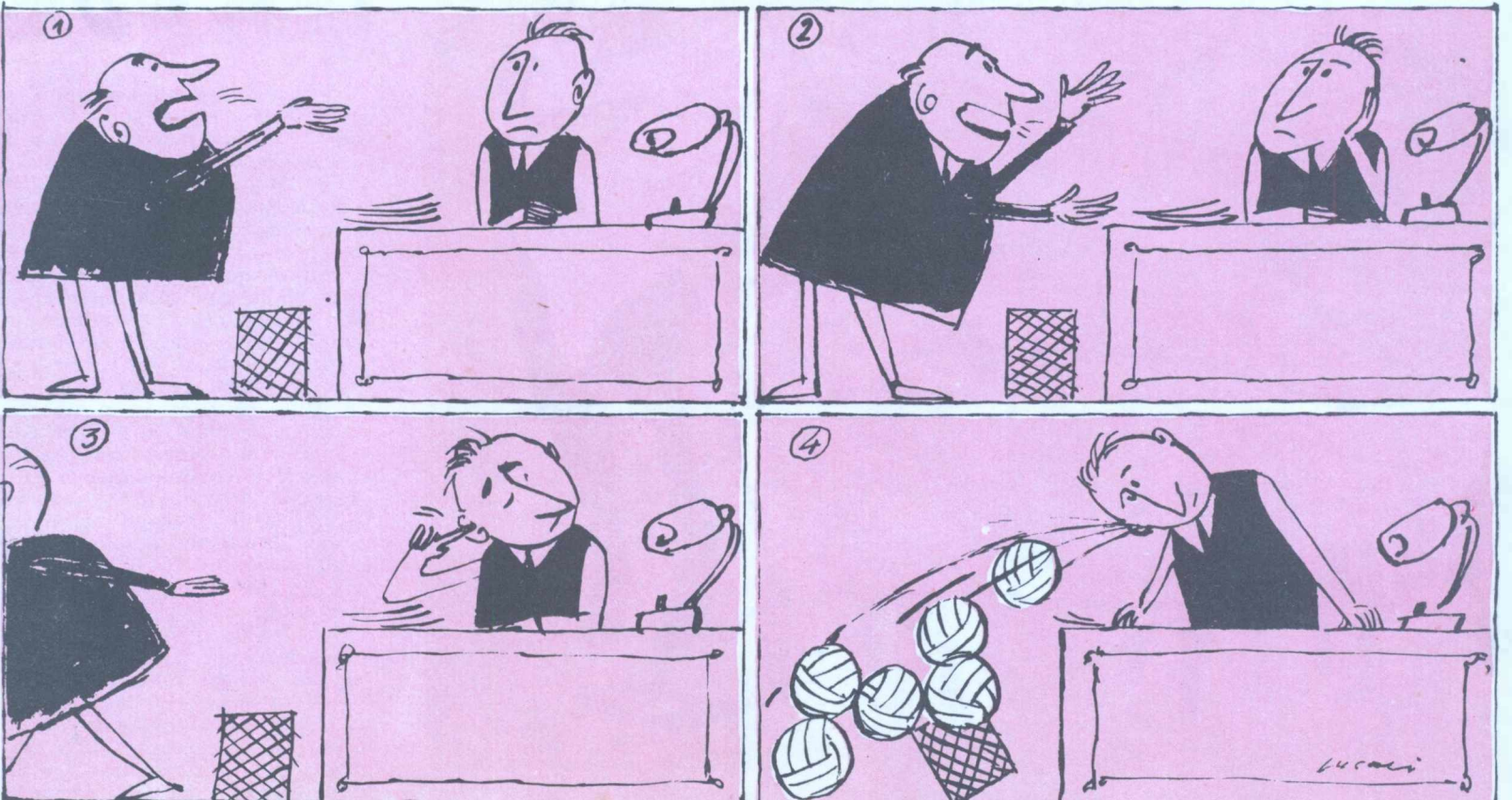
— E foarte bine — de-abia putu rosti tatăl — Tocmai asta am vrut și noi. Un lucru numai v-aș ruga: În loc de «mormîntul proaspăt» să puneti «mormîntul propriu».

— Cum nu!

Luai tocul și făcui pe loc corectura cerută. Întinsei manuscrisul cu o mină, iar cu cealaltă luai bancnotele slinoase ale circiumarului.

Clienții mei nu mai puteau de fericire cu deosebire pentru specificarea că mormîntul era «propriu» — deci nu luat cu chirie, nici cu sezonul, ci... pe veci! Și cu toții ieșiră pe ușă buluc, aproape în goană, ca să sape cît mai repede în piatră opera mea funerară.

Adrian Lucaci

Cum se deosebește un partizan de un țaran vietnamez

Unerou al lui Dumas și-a pus odată întrebarea: cum se deosebește un călugăr de un ofițer? Răspunsul e simplu: arunci mânușa. Dacă ai de-a face cu un ofițer, va primi provocarea și te vei bate cu el în duel. Dacă ai de-a face cu un călugăr, va binecuvînta și-și va vedea mai departe de drum.

Așa deosebești un călugăr de un ofițer, dacă amîndoi sînt îmbrăcați civil. Dacă amîndoi sînt însă îmbrăcați în hainele specifice, nu mai este o problemă să-i recunoști.

Întrebarea cu călugărul și ofițerul nu prezintă nici un interes pentru comandanții americani din Vietnam. Pe ei îi interesează altceva: cum deosebești un țaran de un partizan. Metoda cu mânușa este integral ieșită din actualitate. Metoda cea de a doua nu se potrivește pentru că nici țaranii și nici partizanii nu poartă uniformă. Așadar, metodele eroului lui Dumas rămîn ineficace în fața realităților actuale.

Cum nici Pentagonul nu indică o metodă mai eficace, problema rămîne deschisă în fața fiecărui trăgător american, prevăzut cu armă și gloanțe.

Între timp, cei mai specialiști dintre specialiști în problemele militare continuă să se lase frămîntați de dilemă: cum să deosebești un țaran de un partizan? Pentru răspuns, specialiștii au făcut o scurtă incursiune în istorie. Povestea spune că Francisc I, fiind întrebat odată la vînătoare:

— Sire, cum deosebiți la distanță un ciine de un lup? el ar fi răspuns:

— Foarte simplu: ochesc mai întii, trag și apoi mă uit la pradă. Dacă am împușcat un lup înseamnă că a fost lup. Dacă am împușcat un ciine, înseamnă că a fost ciine.

Metoda lui Francisc I a plăcut atît de mult corespondentului agenției «Associated Press» încît, întrebîndu-se cum se poate deosebi un țaran vietnamez de un partizan, a dat următorul răspuns:

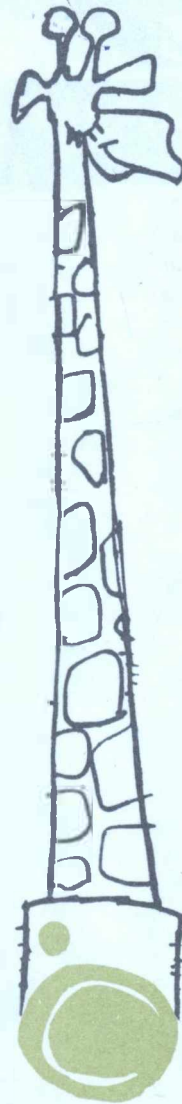
«Soluția este ca întii să tragi cu pușca și pe urmă să gîndești cu capul».

O soluție care nici n-ai crede că e gîndită cu capul. Ai crede că e gîndită cu... pușca.

P. LUDMILA

Geneza

BIROCR

Arca bătrîmului Noe era terminată ultima tușă de catran fusese dată. Mai rămînea să se-mbarce animalele, locatarele care în numele celebrului scop (salvarea speciei) urmau să se prezinte la ghișcul direcției cu actul de naștere spre recunoaștere unde primeau de la girafă în scris un fel de — să-i zicem — permis.

Așa a trecut, cînd unul cînd altul pînă sosi la rînd, elefantul.

— Eu — zise — dînd trompa pe spate n-am acte de identitate,

dar nu-i o problemă, că fără tîgadă mă vezi cine sînt din cap pînă-n coadă.

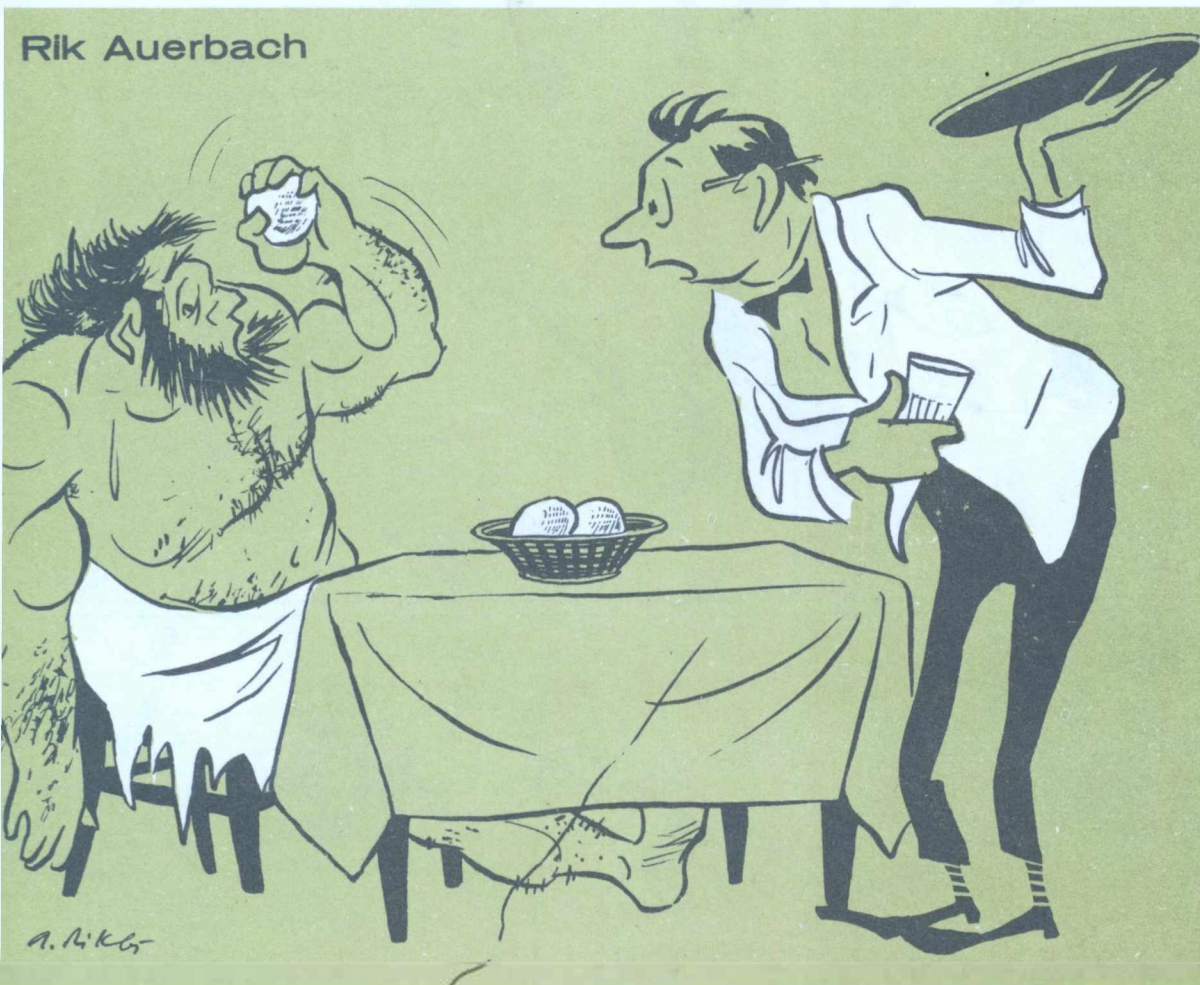
— Ba, zise girafa, nedîndu-și avizul, nu-ți dau aprobare, stimate, «de visul» îmi trebuiești acte cum sună decizia...

— Am trompă și îmi fîldeși — exclusă-i confuzi, am pielea mai groasă, picioare butuc...

— Și dacă acestea sînt numai un truc? Pachidermul împins de sentimente telurice dădu s-arunce girafa în mare,

Rik Auerbach

POPESCU

Nu știu dacă dumneavoastră îl cunoașteți pe Popescu al nostru. El e cu inovațiile. Nu, el nu face inovații. El face dosarele. Ce-i un dosar știe oricine. Este, în orice caz, cu totul altceva decît o hîrtie obișnuită. O hîrtie, oricît ai învîrți-o în mină, tot o hîrtie rămîne. Dar dacă o hîrtie obișnuită o pui într-un carton, atunci ceea ce ai obținut nu este o simplă hîrtie obișnuită. Este un dosar. Și în fața unui dosar nu-ți rămîne decît să scoți pălăria cu respect, ca în fața unui monument de incontestabilă valoare istorică și artistică. Un dosar pe lingă o hîrtie obișnuită seamănă cu ce-i o Venus din Millo pe lingă un pietroi aruncat la marginea drumului, în comuna Pantelimon.

Popescu al nostru nu minuieste pietroaie. El minuește dosare, dovedînd prin aceasta că nu-i un oarecare, că e un om important. Cum să nu fie important, dacă el e cu inovațiile? În mina lui simplele hîrtii se transformă în inovații cu viteza cu care fasolea albă din oală se transformă în ciorbă moldovenească.

Noi, profanii, îl mai întrebăm uneori, într-o doară:

— Ce faci cu atîtea dosare, Popescule?

— Cum ce fac? Le dau drumul.

Firește, numai profanii pot pune asemenea întrebări. Ajunge însă să-i observi privirea și-ți dai seama cît de important este să dai drumul la un dosar. Dosarele vin din toate direcțiile ca meteorii și se așază pe masa lui Popescu, ca depunerile calcaroase

SFARMĂ-PIATRĂ: — M-ai învins șefule, chiftele astea nu le pot sfărîma!

Rodica Tott

ISMULUI

dar iată,
de-odată zări la picioare
actul de naștere al unui purice.
Hirtia luată de vint îl mingie
salvator, la călcie...

Elefantul dă actul, ușor, spre girafă:
— Trintește matale, aici, o parafă
Hai scrie, ce stai? Sint doar o insectă
minusculă, neagră, vicleană, abjectă
ce doar cu ciușitul în viață se-ocupă,
mă vezi? (ironic) îți trebuie-o lupă?

Credea dumnealui că gluma-i subțire
ca da funcționarei prilej de gîndire...
Dar ea liniștită subscie «de acord»
și face scurt semnul: direcția-bord.
— Cum? Nu ieși în seamă
C-această eroare provoacă o dramă?
Voi fi destinat să ciușesc din mîncare
să dorm într-un spațiu cît punctul de mare
ba, poate mi-or cere, prin luna marte
să fac chiar și purici, cum scrie la carte...

Zimbește girafa înaltă cît plopul
— Ce-mi pasă? (gest leș și timp)
— După mine, potopul.

— Așa dragă! Poate totuși le mai îmbunătățim mirosul!!

Fred Ghenădescu

— De ce lăsați motorul să meargă?
— Păi nu stăm decît un minut.

CARE DĂ DRUMUL LA DOSARE

Alții, de-a lungul veacurilor. Ce s-ar
întîmpla dacă n-ar fi Popescu? Potopul
dosarelor ar îneca totul. Dar, uite că este
Popescu, care le dă drumul și trimite fiecare
dosar pe un fâgaș bine stabilit.

— Totuși — am spus eu o dată — se
adună cam multe dosare aici, Popescule!

— Care dosare?

— Astea! — și i-am arătat dulapul plin.

Popescu a ris exact cum rizi de un copil
care privind un tei întrebă de ce nu rodește
mere.

— Păi astea nu-s dosare, omule.

— Dar ce-s?

— Bibliorafte.

Și iarăși mă privește cu aerul cu care l-ai
privi pe cineva care, în stîrșit, după multe
explicații, a priceput care e diferența între
sobă și calorifer.

— Păi, — zic — nu-s tot inovații?

— Ba da, da-s mai groase. Au documen-
tația complicată și trebuie studiate.

— Și cînd o să le studiezi?

— Cînd o să am timp. Deocamdată, tre-
buie să dau drumul la cele subțiri.

Cu această ocazie am aflat de la Popescu
că dosarele de inovații se împart în două
mari categorii: dosarele subțiri și dosarele
groase. Cît citești un dosar gros, citești o
sută de dosare subțiri. Dar dacă ai «dat
drumul» la o sută dosare subțiri și ai aminat
un dosar gros, se chiamă că ai îndeplinit
planul în proporție de 99%. Dacă, invers,

n-ai citit decît un dosar gros, se chiamă că
n-ai făcut decît a suta parte din ceea ce tre-
buia să faci. De aceea, pentru Popescu un
dosar este un lucru foarte important.

Un dosar este chiar mai important decît
un inovator. Un inovator, cînd te uiți la el,
nu știi ce-i în capul lui și cit de lung gîndește.
Dar cînd te-ai uitat la dosar, te-ai lămurit
dacă acolo e treabă de cinci minute sau de
două zile.

Ajunge să-l ascuți pe Popescu cum vor-
bește la telefon și-ți dai seama cu ce fel
de dosar ai de-a face. Uneori spune:

— Alo! Ce număr are dosarul? Aha, propu-
nera o știu. Am dat drumul. Intră în
comisie joia viitoare.

În asemenea cazuri e clar că e vorba de
un dosar subțire. Alteori îl auzi:

— Alo! Cum? Propunerea dumneavoastră
este foarte interesantă. Colectivul ține neapă-
rat să studieze propunerea dumneavoastră.
Dați-ne un răgaz. Merită. Cum? Mai tele-
fonați peste o lună-două.

E clar că-i vorba de un dosar gros.

Uneori mai auzi:

— Alo! Cum? Mai spuneți o dată numărul.
Da, sigur că este. Vreți să mai repetați
numărul? Da, da, există. Cum spuneți că
are numărul? Mai tare că nu se aude!
Fir-ar să fie de telefon!...

În cazul acesta e clar că-i vorba de un
dosar pe care Popescu nu-l mai găsește.

Noroc că inovatorii sint oameni răbdători
și așteaptă. O dată chiar i-a telefonat unul

care aștepta de șase luni, dar avea un dosar
atît de gros încît merita să aștepte și șase ani.
Asta, bineînțeles, după părerea lui Popescu.
Păreră pe care, bineînțeles, nu i-a spus-o la
telefon, unde conversația s-a desfășurat cam
așa:

— Alo! Da, tovarășe, există dosar numărul
345. Demult n-am primit o astfel de propu-
nere atît de interesantă. Vrem s-o studiem
în colectiv. Cum, care colectiv, tovarășe? Tot
colectivul nostru. Colectivul de conducere.
Da, da, colectivul de conducere, am spus
clar: unei atît de frumoase propuneri nu-i
dăm drumul pînă n-o analizăm toți!

După această conversație, în biroul lui
Popescu a venit directorul întreprinderii, să
se intereseze personal de soarta dosarului
gros. Îl interesa personal pentru că și ino-
vația era a lui personală, așa că a venit să
vadă cu ochii lui cum e cu dosarele groase
și dosarele subțiri.

Cu acest prilej, între Popescu și director
a avut loc o discuție subțire despre dosarele
groase. După care directorul a plecat, iar
Popescu a înginat:

— E groasă!

Cred că acum Popescu o să dea mai repede
drumul la dosare. O să dea drumul la dosare,
ca să nu-i dăm drumul lui Popescu...

*Cu multă
Sare*

Se făcea că... Ași, n-ai ghicit! Nu se făcea nici că visez, nici că am murit. Am să schimb începutul «stass» al unora dintre foiletoniști și de data aceasta voi începe cu totul altfel, cu totul original. Se făcea că... trăiesc!

Și cum trăiam eu așa... într-o seară, pe cînd mă aflam într-o pană de... Sigur! Tot la mașină vă e gîndul! Parcă numai pană de cauciuc sau de motor ar fi pe lumea asta! Mă aflam într-o pană de... subiect. Tocmai îmi spuneam: Halal foiletonist! De cită vreme n-ai mai ieșit pe teren? Răspunde? Taci, ai? Nu-ți convine! Acu' vă spun drept tăceam fiindcă îmi făcusem morala la un ton prea ridicat și nu vroiam să deranjez vecinii (acțiunea se petrecea după orele 22).

Tăceam și mă gîndeam. Va să zică, muntele poate să vină la Mahomet! Atunci de ce n-ar veni și terenul, nu la Mahomet, la mine! Că doar e peste drum! Dar dumnealui e comod... Cînd, ce să vezi? Deodată sună soneria! Deschid ușa și cine credeți că era? Terenul în carne, oase și lînă țigăie! Două oi dădură buzna în camera mea de lucru. Ți-era mai mare dragul să le privești. După ce și-au șters mai întii grijulii copitele de covorașul din fața ușii, așteptară politicoase să le invit să ia loc. Cea mai voinică dintre ele (suprafață totală: 6 pulovere, 2 veste și 5 fulare), după ce se așeză picior peste picior, își dresе glasul și behăi:

— Știți, de fapt noi intenționam să ne adresăm unui fabulist. El ne-ar fi înțeles mai bine! Ne-am temut însă că o să ne socotească niște personaje depășite; s-au scris atîtea fabule despre miei încît subiectul ăsta nu cred că i-ar mai interesa.

Cînd am auzit cuvîntul «subiect», am sărit ca electrizat. Sînt salvat! Am găsit ce-mi

trebuia! Repede stiloul, repede blocnotesul și... să revenim la oile noastre.

— De cînd ne știm din tată în miel — continuă oaia de mai sus (numele m-a rugat să i-l trec sub tăcere) — sîntem de loc din comuna Ivești, GAS Secția Șerbănești, regiunea Galați. Părinții noștri au umplut galantarele cu sculuri întregi de lînă, cu stofe lînă-n lînă, cu splendide mantouri de mouton-doré și cu alte sortimente călduroase — mindria noastră și a GAS-ului Ivești. Și creșteam și ne înmulțeam și ne hrăneam, de ți-era mai mare dragul să ne privești. Dar iată că într-o bună zi, niște surate (cam vreo 35 de capete) au început a se ofili și a se clătina pe picioare. În loc de sare drob — deliciosul desert (aperitiv) care ne pria atît de mult — ni se servi la discreție sare măcinată în cantități de masă (masa de prînz, masa de seară și micul dejun). De ce ni s-a adus acest nou sortiment comestibil nu știm!? Și cum nimeni nu știa să dezlege misterul ofilirii sursatelor noastre, fu chemat la fața locului de urgență tehnicianul veterinar Panaite Constantin.

Acesta păli și puse teribilul diagnostic rămas celebru în Ivești: «Am făcut-o de oaie!»

Pînă una, alta, din cele 35 de oi, două au încetat să mai behăie pe veci din cauză de sare, iar restul de 33 oi au fost sacrificate de mîna omului, că tot erau cu o copită în groapă și, în loc să mai furnizeze puloverele, jachetele și fularele Romarta au dat numai pastramă (sărată gata).

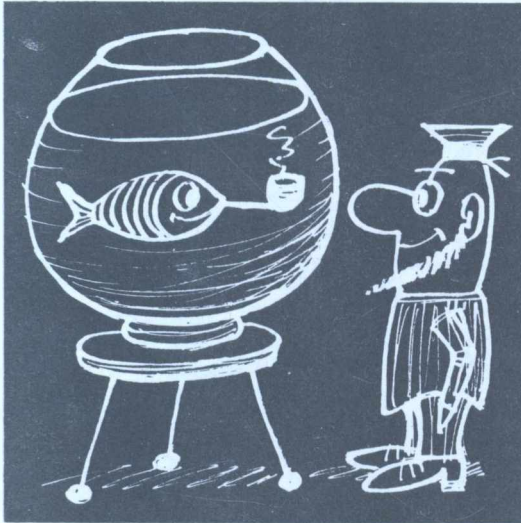
Ca să vezi că nici prea multă sare nu e bună. Această întimplare mi-a lăsat o tristețe adîncă în suflet, provenită de la gîndul că, dintr-o neglijență, s-au prăpădit atîtea oi și că se risipește atîta sare cînd eu cunosc unele persoane care ar avea atîta nevoie de ea.

În unele institute de proiectări, din cauza proastei organizări, există perioade de completă stagnare, pentru ca apoi cînd proiectele se țin lanț, să fie nevoie de ore suplimentare pentru satisfacerea cerințelor.

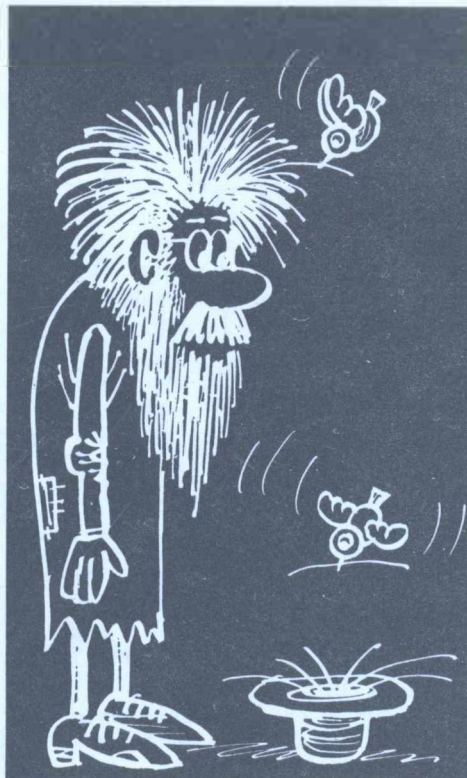
A. Andronic

— Noi rămînem să facem și ore suplimentare, că încă n-am terminat partida!!!

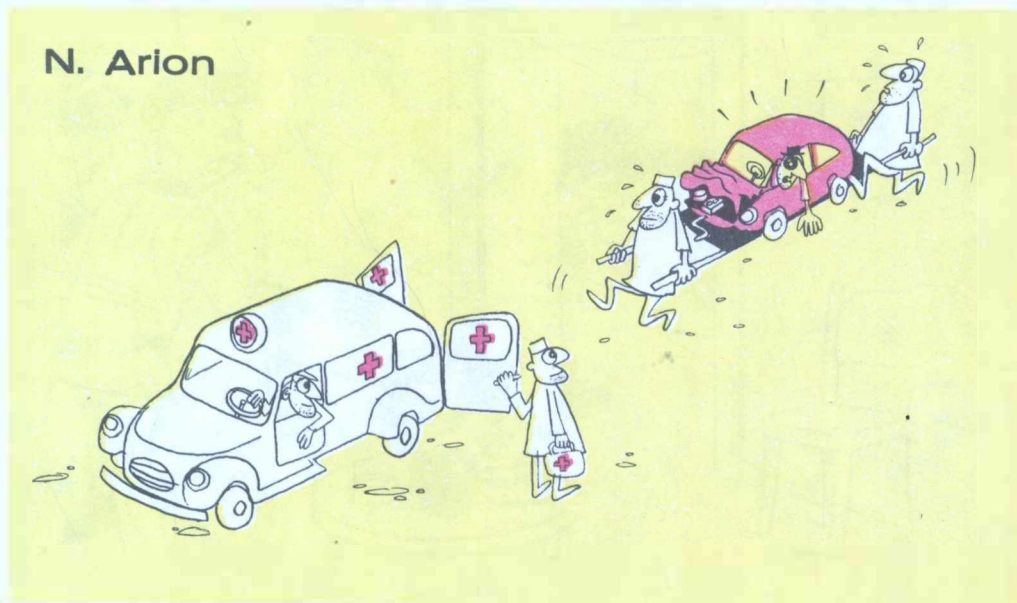

FĂRĂ CUVINTE

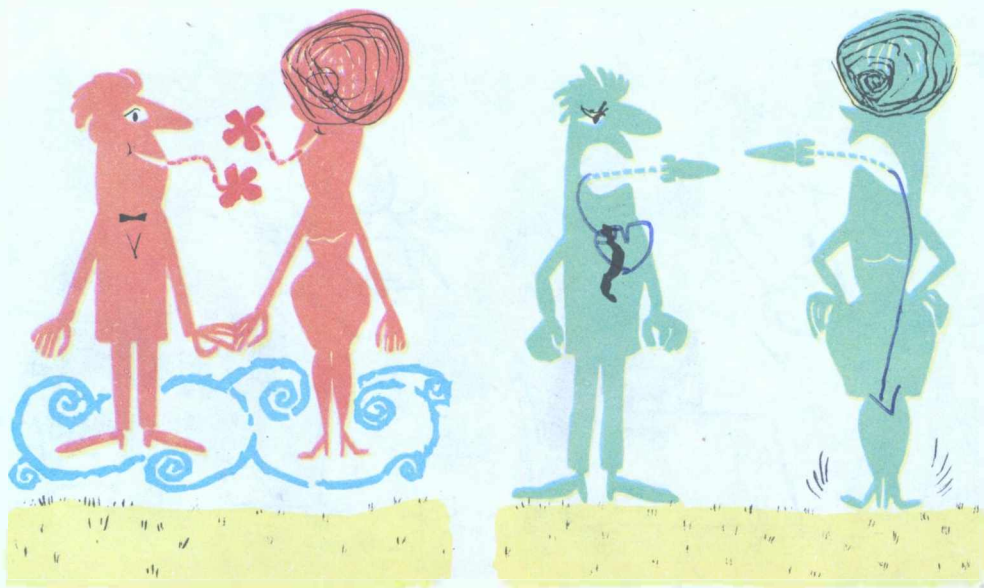
FĂRĂ CUVINTE

N. Arion

FĂRĂ CUVINTE

Șt. Munteanu

Tineri căsătoriți

Proaspăt divorțați

De doi bani recepție

Printr-o adresă cu anet, ștampilă și semnătură, Sfatul popular al raionului «23 August» ne încunoștințează că blocul MIA din cartierul Balta Albă a fost dat în folosință la 20 ianuarie a.c. și că deci anul de garanție expiră la 20 ianuarie a.v. (adică anul viitor). Drept care, deficiențele constatate de locatarii apartamentelor în iulie au tot timpul să fie remediate și nu e cazul ca numai după câteva luni de la darea în folosință să ceară constructorului să repare ceea ce n-a făcut bine de la început. De-abia în luna noiembrie li se va acorda locatarilor favoarea să-și spună păsul, se va alcătui o comisie care să examineze deficiențele semnalate, se vor întocmi liste, se vor înainta documentele la Sfatul Capitalei, care va decide începerea lucrărilor de remedieri dând dispoziție constructorului în acest sens. Iar ca încheiere, cităm din adresa sfatului popular «23 August»: «Din cele de mai sus, se observă că sesizarea tovarășului Apopi Vasile (n.n. locatar al apartamentului nr. 15 din blocul susamintit) este prematură.»

Și acum, iată deficiențele semnalate de locatarul apartamentului 15:

«Ușa dublă dintre camere nu se închide bine din cauza broaștelor montate greșit sau a proastei execuții a timplăriei iar la baie lipsește închizătorul unui robinet și cînd se dă drumul la apă caldă curge și dușul.»

Atît și nimic mai mult.

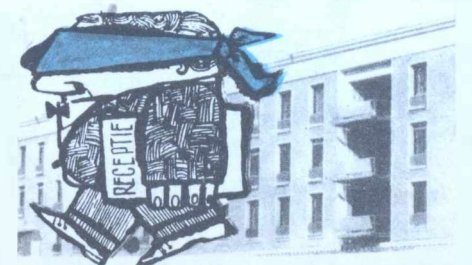
Tovarășul Apopi însă trebuie să aștepte «remediile» pînă la anul, deoarece, conform protocolului utilizat de Sfatul popular al raionului «23 August», nu se poate muta o broască de ușă la locul ei, nu se poate pune un închizător de robinet care lipsește și nu se poate monta o garnitură pentru a nu-i mai curge dușul în cap omului cînd el vrea să se spele numai pe miini, fără înștiințări speciale, comisii, comunicări, hîrtii și hîrtiuțe, adrese și dispoziții.

Ne punem întrebarea: De ce oare în adresa susnumitului sfat popular raional nu s-a rătăcit, nici măcar din întîmplare, vreun cuvîntel despre recepția acestui bloc?

Răspuns: Dacă recepția se făcea cu ochii deschiși, nu mai era posibilă în viitor febrila activitate de depistare a deficiențelor, alcătuirea comisiilor de constatare, liste, acte, adrese, hîrtii și hîrtiuțe, dispoziții și comunicări.

În definitiv, deocamdată la Sfatul popular al raionului «23 August» curge apa normal la robinete și semnatarii adresei cu pricina se pot spăla cu ușurință și fără grijă pe miini.

Dar dacă va începe să curgă dușul?

micro-foiletoane rimate

Din farmaciile Iaşului lipsesc eroanele.

*Părinții nu au ce să facă
Dacă lipsesc din farmacii.
Vor cumpăra câte o vacă
S-o pună doică la copii.*

Din vina stației CFR București-Obor, un heliograf destinat unei întreprinderi din Dej s-a plimbat pe la Suceava, Rm. Vlcea și Sibiu

*Dacă-l mai plimbau prin țară
Tot mereu din gară-n gară,
Acest nou heliograf
Devenea helio-praf.*

Pe eticheta de ambalaj a brânzei «mă pentru copii» este desenat pește

*Puștiul în dilemă
Stă și se gîndește:
De ce-i spune cremă
Unturii de pește?*

Cooperativei de consum Roșiori din raionul Făurei, i s-au livrat țigări «Mărășești cu filtru» foarte vechi, care au fost refuzate de cumpărători.

*Din țigări rămîn chiștoace,
Dar există situații
Cînd din ele (n-ai ce face!)
Pot rămîne imputații.*

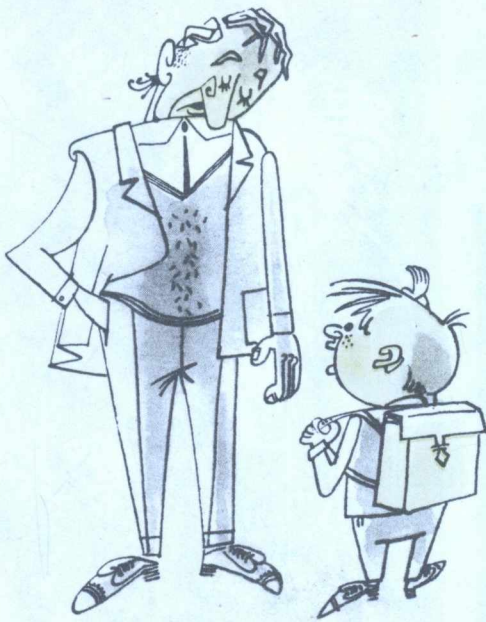
Întreprinderea «Electromotor» mișoara nu livrează URCM-ului tenia piese de schimb pentru biratoarele în termen de garanție

*Cînd are astfel de manie,
De ce, mă rog, se dă în lături
Și-n termenul de garanție
Nu garantează baremi, mături?*

V.D. POPA

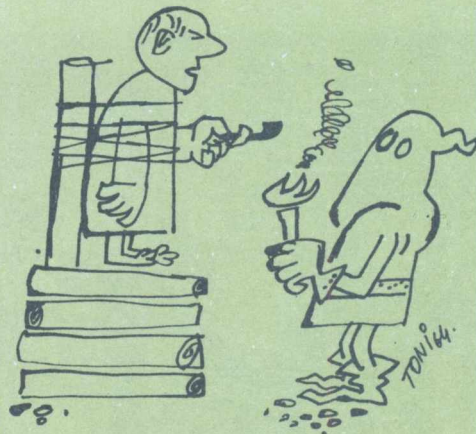
Al. Clenciu

— Mi-ai promis că-mi cumperi două prăjituri dacă iau 10 la matematică. Așa că te rog, cumpără-mi numai... una!

Avram Anton

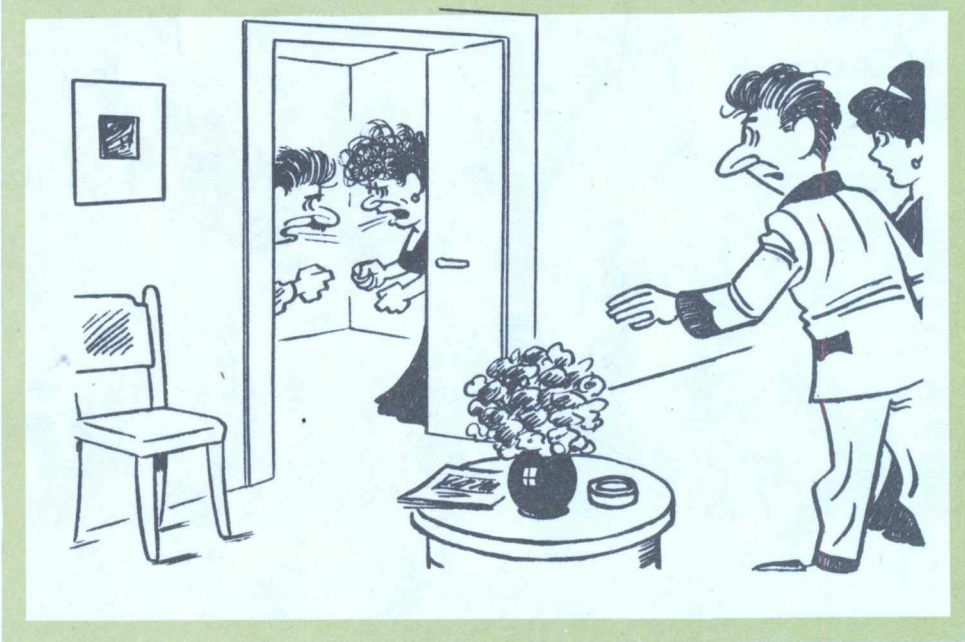
Ultima dorință

— Un foc, vă rog!

Fred Ghenădescu

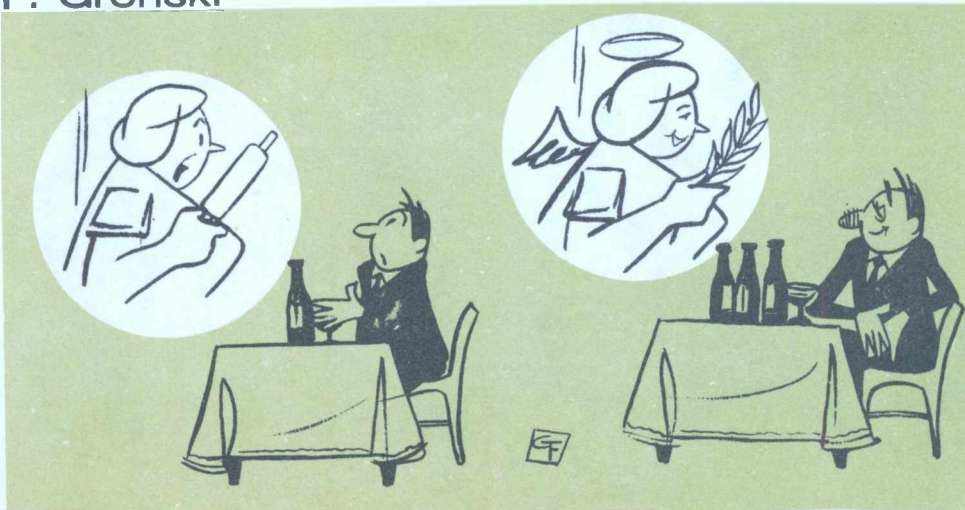
Vecinii «pașnici»

— Ce-i cu ăștia?! Azi dimineață și-au bătut copilul, acum se ceartă el cu soacră-sa...

— Au început să «lucreze» în două schimburi.

F. Gronski

A DOUA IDEE GENIALĂ

(urmare din pag. 2)

care nu putea tolera imitația comercială a ilustrului său părinte. Dar Leon Daudet n-avusese nici un amestec în schimbarea la față a chelnerului nostru șef. Iată care era adevărul. Insuccesul și plecarea noastră, precum și instalarea noului stăpin erau datorite unei idei geniale a unui alt derbedeu în genul meu. O insinuare, un zvon dus din gură în gură.

Amenințat cu falimentul, după ce «Găina de Aur», care funcționase admirabil aproape trei decenii, începea să fie ocilită și clientela se ducea la «Turnul de fildeș», proprietarul numitei găini angajase agenți, bine plătiți, care imprăștiau în toate părțile, începând cu insusi localul «Turnului de fildeș», informații tendențioase, răuvoitoare pentru noi.

Spuneau cam așa:

— Ce păcat de acest restaurant! Bine situat, cu o bucătărie excelentă. cu saloane, decorațiuni, muzică și serviciu ireproșabil, își gonește singur clienții! Ce idee nenorocită cu acel maître d'hotel bărbos și pletos, care-ți taie pofta de mincare!

Alții mergeau mai departe:

— O baroață suedeză mi-a spus că a găsit câteva fire din părul și barba lui Alphonse Daudet în supa de raci!

— Consulul Argentinei nu și-a mincat friptura, fiindcă în momentul cind era servit, mătreața indezirabilului maître d'hotel, i se

scutura în farfurie! Ce păcat!

Și atmosfera se făcea tot mai ostilă în jurul «Turnului de fildeș», din pricina bietului reprezentant al poeziei romantice, care mi se păruse mie numărul de atracție cel mai important!

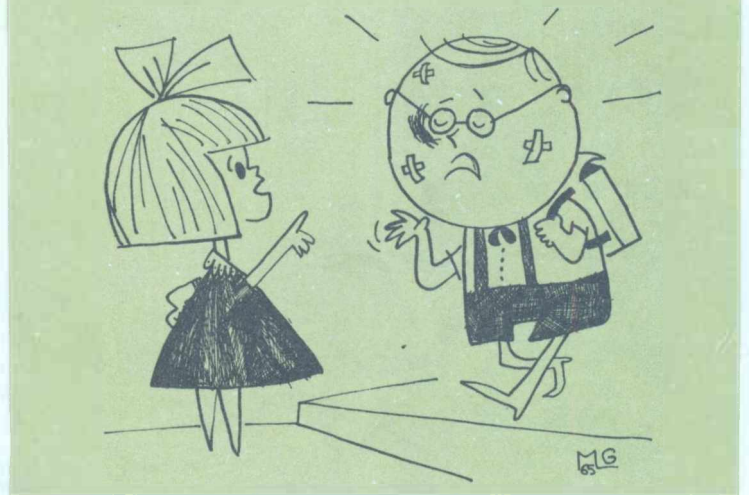
Această campanie perfidă a ținut câteva săptămâni în șir, a prins aripi înainte ca noi să prindem de veste și să trimitem la coafor atracția cea mare a restaurantului. Am fi putut salva, astfel, o afacere care se anunța atât de strălucită.

Craioveanul meu a lichidat, fericit să incaseze suma derizorie cu care i-a fost cumpărat «Turnul de fildeș». Bineînțeles, s-a supărat pe mine, care-l virisem în asemenea complicații. După câteva luni, a deschis, pe lângă Operă, un restaurant românesc, mai modest, fără inovații senzaționale și care i-a mers destul de bine pînă în 1914, cind a izbucnit războiul.

Eu am rămas din nou pe drumuri. Mi-era mult mai greu acum să duc o viață nesigură, după ce cunoscusem splendoarea «Turnului de fildeș». M-am ales, însă, cu o experiență. Am învățat că o idee exploatată cu tenacitate, gind constructor sau calomnie, poate clădi sau dărâma o instituție; un fleac de idee bine dirijată poate avea efecte incalculabile. Am notat această învățătură, ca s-o folosesc mai tirziu.

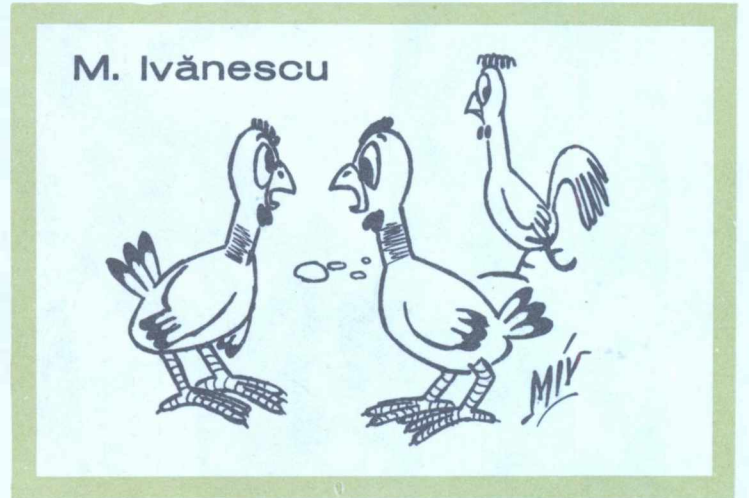
Într-un număr apropiat al «Urzicii» am să povestesc cum s-a desfășurat a treia mea idee genială.

M. Grosu

— Cine te-a aranjat, așa?
— Mama. Vrea să-mi bage și pianul în cap!...

M. Ivănescu

— Vai, tu, ce lăudăros! Pretinde că se trage din... oul lui Columb!

DE VORBĂ CU PEREȚII

I.R.C.R. Lenin din București e o «întreprindere rațională de construcții și reparații» operativă și amabilă.

Această întreprindere funcționează în str. Gutenberg nr. 3, în numeroase încăperi care au, de jur împrejur, pereți. Cu acești pereți stă de vorbă de câteva luni un locatar din calea Victoriei 25.

Locatarul: (la I.R.C.R. Lenin, în iunie 1965): Noroc tovarășe! Cunoașteți problema: tergiversați mereu lucrările necesare în apartamentul din Calea Victoriei 25. Nu reparați reparația pe care ați făcut-o superficial la plafonul unei dependințe și...

Peretele 1: (amabil și operativ): Am luat act. În cel mai scurt timp, se va repara!

Locatarul: ...și nu înaintați la I.D.E.B. (întreprinderea de distribuire a energiei electrice București) formele tehnice legale, în vederea instalării unor contoare separate pentru alți locatari care consumă energie electrică din rețeaua mea.

Peretele 2: (operativ și amabil) Am luat act! În cel mai scurt timp se vor înainta!

Locatarul: (după un lung timp, din nou la I.R.C.R.): N-ați reparat și n-ați înaintat! (Și văzindu-l, prin fereastră, pe tovarășul director Georgescu, în birou). Așa că aș dori să vorbesc cu tovarășul director Georgescu.

Peretele 3 (amabil) Cu plăcere! Dar tovarășul director Georgescu nu e aici, e pe teren.

Locatarul: (în continuare, la diverse date): Sau cu tovarășul șef al serviciului plan,

Panache! uite-l în birou! sau cu... tovarășul Stroescu! uite-l! sau cu tovarășul șef de sector Cepoiu! sau cu tovarășul inginer Tunaru! sau cu tovarășul maistrul autorizat Dănălicu!

Pereții 4, 5, 6, 7 și 8 (la respectivele date): Cu plăcere! Dar acești tovarășii nu-s aici, sint pe teren.

Locatarul: (după o lună) s-a întors vreun șef de pe teren?

Peretele 9 (operativ): Nu! Și nici nu e nevoie. Formele către I.D.E.B. au și fost trimise.

Locatarul: (la I.D.E.B.) Am venit pentru formele pe care vi le-au trimis tovarășii de la I.R.C.R. Lenin...

I.D.E.B. (cu jenă): Nu ne-au trimis nici o formă. V-au mințit.

Locatarul: (din nou, la I.R.C.R.): I.D.E.B. zice că...

Peretele 10: (amabil și autocritic) Exact! Se mai întâmplă! (Amabil și operativ): Dar le trimitem imediat!

Locatarul: (în repetate rinduri, la I.D.E.B.) Am venit pentru dosarul pe care tovarășii de la...

I.D.E.B. (de fiecare dată, cu jenă crescândă): Nu ne-au trimis niciun dosar. Continuă să vă minți.

Locatarul: (în ziua de 11 septembrie 1965, la I.R.C.R. Lenin): Poate o fi zăcînd acest dosar la tovarășul maistrul autorizat Dănălicu.

Peretele 11: S-ar putea.

Locatarul: Și unde l-am putea găsi pe tovarășul maistrul?

Peretele 12: Asta nu putem ști. E mereu pe teren. Interesați-vă dv pe la bodegile, bufetele și mustăriile din cuprinsul raionului.

...Și a plecat locatarul pe teren, să-l găsească pe tovarășul maistrul Dănălicu, ca să-l întrebe... unde i-ar putea găsi și pe tovarășii: director Georgescu, Panache, Stroescu, Cepoiu și Tunaru, dar mai ales dosarul cu pricina.

C. COSTACHE

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56; Secția scrisori
14.60.34; Secretariat de redacție
14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
Casa Științei

44.601

În S.U.A., ca urmare a decretului conform căruia tinerii căsătoriți nu erau trimiși pe frontul din Vietnam, s-a înregistrat un val uriaș de căsătorii rapide.